

**LAATSTE
TEKSTEN
VAN
ULRIKE
MEINHOF**

Was ~~haben~~ die ~~entw~~

hat aus Voraussetzung, von der
 es sagt, mi ist die Form der
 Proletarierung der Klasse mi den
 Metropolen: Die Vereinzelung ~~ist~~
~~die~~ ^{Totalität der} durch die Entfremdung
 dieser Operation mi der Vollständig
 Verflechteten Produktion ~~die~~ ^{der}
 Die Vereinzelung ~~ist~~ die Beding für
 Reproduktion. ~~Die~~ ~~aber~~ ~~die~~
~~die~~ ~~aber~~ ~~die~~ ~~aber~~
~~die~~ ~~aber~~ ~~die~~ ~~aber~~
 gegen diesen Apparat ist mi die
 gewisse Vollständig Negation, u. a.
 mi Antritt gegen den Apparat möglich
 im Kampf der Kollektiv, da die
 weilla wird, was zu tun, was mi
 Strategie werden will, also siegen.
 Kollektivität ist die Bewegung...

LAATSTE TEKSTEN VAN ULRIKE

uitgegeven door het
medisch-juridisch comité politieke gevangenen

postbus 14056 utrecht
postgiro 3416201

september 1976

verklaring van jan-carl raspe in het proces in stuttgart-stammheim

er valt niet veel te zeggen.

we geloven dat ulrike geëxecuteerd is.

we weten niet hoe, maar we weten door wie

en we kunnen de berekening van de methode bepalen.

ik herinner aan herold's zin "akties tegen de raf moeten steeds zo afgewikkeld worden, dat sympathisantenposities weggedrongen worden" 1)

en buback: "de staatsveiligheidsdienst bestaat bij de gratie van mensen die zich er voor inzetten. mensen zoals herold en ik vinden altijd een weg." 1)

het was een koel beraamde executie - zoals holger geëxecuteerd is, zoals siegfried hausner geëxecuteerd is.

als ulrike besloten zou hebben te sterven omdat ze het als laatste mogelijkheid zag om zich - revolutionaire identiteit - tegen de langzame vernietiging van de wil in de agonie van de isolatie te handhaven - zou ze het ons gezegd hebben. in ieder geval andreas: zó was de relatie.

ik geloof dat de executie van ulrike nu - op dit moment - zijn reden heeft in de culminering, een eerste politieke doorbraak van de internationale konfrontatie guerilla / imperialistische staat brd.

daarover zijn informaties, waar ik nu niet over praten wil.

de moord past in de strategie, waarmee de staat zich de laatste zes jaar probeert te handhaven:

fysieke en morele vernietiging van de raf.

en richt zich op alle guerillagroepen in de brd, waar ulrike een essentiële ideologische functie voor heeft.

1) herold is de president van het bundeskriminalamt, de federale recherche; buback is de federale procureur-generaal.

te zeggen valt nog -
de hele tijd, dat ik de relatie tussen ulrike en andreas ken - en ik ken die sinds 7 jaar - was deze gekenmerkt door intensiteit en tederheid, sensibilliteit en zorgvuldigheid.

en ik geloof, dat juist door het karakter van die relatie ulrike de 8 maanden dode vleugel volgehouden heeft. het was een relatie, zoals die zich tussen broers en zusters kan ontwikkelen - georiënteerd op een identiek doel, als functie van deze politiek. en daarom was deze relatie vrij - omdat vrijheid alleen mogelijk is in de strijd om bevrijding.

er was in die jaren geen breuk in hun verhouding. dat zou niet mogelijk geweest zijn, omdat die bepaald werd via de politiek van de raf.

en als in de groep überhaupt principiële tegenstellingen zijn ontstaan, waren ze gedefiniëerd door konkrete praktijk, in het theoretiese arbeidsproces, zoals het in de gevangenis alleen mogelijk is, kunnen ze vanuit de identieke situatie van de strijd en de geschiedenis van de groep geen basis hebben.

dat dat precies zo was, bewijzen de diskussies, ulrike's brieven en manuskripten tot aan vrijdagavond. zij geven het werkelijke karakter van die relatie weer.

nu 'spanningen', 'vervreemding' tussen ulrike en andreas, tussen ulrike en ons aan te voeren, om met deze primitieve en duistere infamie het projekt van ulrike's executie voor de psychologische oorlogvoering beschikbaar te maken:

dat is buback. en het is buback's stommititeit: geen enkele van deze pogingen heeft tot nu toe tot iets anders geleid dan tot steeds duidelijker begrip van de reactie in de brd als fascisme.

11-5-1976

dit is een fragment over structuur. ulrike wou dat persé in stammheim zeggen - om de aanstichterstheorie, waarmee het bundesanwaltschaft (federale openbare ministerie) het proces tot een punt wil brengen, te ontzenuwen. andreas was er tegen en wij wilden het anders opbouwen.

het is niet bijzonder belangrijk, maar ik heb het er nu toch bijgegeven, omdat het de smerige bewering van buback - 'tegenstellingen' - weerlegt en omdat ulrike het laatst daaraan gewerkt heeft.

het kan a l l e e n k o m p l e e t gepubliceerd worden e n a l l e e n s a m e n met de twee brieven aan hanna krabbe en de gevangenen in hamburg.

11-5-1976 jan

fragment over structuur

wat habermas daar ontwikkeld heeft, een voorwaarde, waar wij over zeggen, dat het d e vorm van de proletarisering van de klasse in de metropolen is: de individualisering door de totaliteit van de vervreemding in de totaal maatschappelijk toegeëigende produktie.

de individualisering is d e voorwaarde voor manipulatie. vrijheid tegenover dat apparaat is alleen in de totale negatie ervan, d.w.z. in de aanval tegen het apparaat mogelijk in het strijdende kollektief, dat de guerilla wordt, moet worden, als ze strategie wil worden, dus wil overwinnen.

kollektiviteit is een moment in de structuur van de guerilla en - subjektief als voorwaarde in elk afzonderlijk als zijn beslissing te vechten vooropgesteld - haar belangrijkste. het kollektief is de groep, die als groep denkt, voelt en handelt.

leiding in de guerilla is degeen of zijn degenen die het kollektieve proces van de groep openhouden en organiseren

in het proces van haar praktijk: antiimperialistische strijd, vanuit haar zelfbeschikking en de beslissing van ieder een moment van de interventie te zijn, dus vanuit het begrip van ieder dat hij dat wat hij wil alleen kollektief kan, en het bedoelt de groep, die alles wat hij is: militair, politiek, strategie, kiem van de nieuwe maatschappij, in zijn proces als groep aan de antiimperialistische strijd verplicht, prakties, r e ë e l inhoudt.

de l i j n , d.w.z. vanuit de strategie de logika en rationaliteit van de afzonderlijke taktiese stappen: akties, wordt door allen uitgewerkt - hij ontstaat in het diskussieproces uit ervaring en weten van allen en wordt zo kollektief bepaald en is dan bindend.

anders gezegd: die lijn wordt uit het proces van de praktijk en uit de analyse van de voorwaarden, ervaring en anticipering ervan ontwikkeld - wat als onverdeeld proces mogelijk is, omdat over het doel en de wil het te bereiken eensgezindheid bestaat.

het proces van de coördinatie van de praktijk van de groepen loopt dan, als de lijn uitgewerkt en begrepen is, militair als bevel - de uitvoering ervan verlangt absolute discipline bij gelijktijdig absolute zelfstandigheid, d.w.z. autonome oriëntering en beslissingskracht in elke situatie onder veranderde voorwaarden.

wat de guerilla op elk moment verenigt is de wil van ieder de strijd te voeren - zo is leiding een f u n k t i e , die ze voor haar proces nodig heeft. die valt niet te usurperen. ze is het absolute tegendeel van dat wat de psychologische oorlogvoering over de leiding van de raf: andreas, beweert. als andreas zo zou zijn als het bundesanwaltschaft hem beschrijft zou er geen raf bestaan, zou het proces van de politiek van deze 5 jaar niet bestaan, zouden gewoon gezegd: wij niet bestaan. hij is de leiding van de raf, omdat hij van begin af aan dat was, wat de guerilla het meest nodig heeft: wil, bewustzijn van

het doel, beslistheid, kollektiviteit - als wij zeggen: de lijn wordt uit het proces van de praktijk en uit de analyse van de voorwaarden, ervaring en anticipering ervan ontwikkeld, dan is de leiding degeen die de verste blik, de grootste sensibiliteit en de meeste kracht ter coördinering van het kollektieve proces heeft, waarvan het doel de zelfstandigheid en autonomie van ieder afzonderlijk - militair: de zelfstandige strijder - is. dit proces is niet autoritair organiseerbaar, daar is geen bende toe in staat en de leiding ervan in de gedaante van een bende-chef uitgesloten - het doel van de hetze van het bundesanwaltschaft tegen andreas is duidelijk: het bereidt daarmee de demobilisering van de publieke opinie tegen de moord op hem voor - het beschrijft de hele zaak zo, alsof men alleen die ene figuur: andreas, uit zou hoeven te schakelen en het probleem dat de stadsguerilla voor deze staat is - maihofer (min.v. binnenl.zaken) zegt dat het het enige probleem zou zijn dat deze staat niet in de hand heeft - zou opgelost zijn. wij betwijfelen dat. wij hebben in het proces van deze 5 jaar van andreas geleerd - omdat hij dat is wat wij het voorbeeld noemen - namelijk iemand van wie men kan leren - strijden, strijden en weer strijden - omdat aan dat wat hij doet en wij doen niets irrationeel, niets afgedwongen, niets smartelijk is - een van de redenen waarom het bundesanwaltschaft andreas net meest haat, is, dat hij inderdaad met alle wapens vecht - dat we van hem geleerd hebben, dat er geen wapen van de bourgeoisie is dat niet omgedraaid en tegen haar gericht zou kunnen worden: het taktiese principe dat gebaseerd is op het begrip van het proces waarin het kapitaal zijn revolutionaire tegenstelling ontwikkelt. en zo is andreas de guerilla, waarvan che zegt dat hij de groep is - hij is diegeen van ons, die zich al lang en al altijd de functie van de bezitsloosheid eigen heeft gemaakt - de functie van de guerilla die de groep anticipeert en zo haar

proces kan leiden, omdat hij begrepen heeft, dat hij die nodig heeft en hij heeft vanuit het feit van de totale onteigening, van de metropolenvorm van de proletarisering: de individualisering, de metropolenvorm van de guerilla ontwikkeld, de sterkte van de subjektiviteit, van de wil als motor in het proces van de opbouw van een guerillaorganisatie in de brd - waarbij nog eens te herinneren valt, dat aan het begin van alle revolutionaire initiatieven, die aan een objectief, natuurlijk proces - we denken daarbij aan de massastakingsbeweging in rusland 1905, aan de oktoberrevolutie - richting, duurzaamheid, coherentie, strategie, continuïteit en zo p o l i t i e k e kracht gegeven hebben, dat dat door de beslissing en de wilskracht van enkelingen kwam - voor gramsci is wil de conditio sine qua non: de sterke wil als motor van het revolutionaire proces, waarin subjektiviteit prakties wordt.

brief van ulrike aan hanna krabbe

wat de politici kletsen is niet dat wat de mensen denken, maar wat ze zouden moeten denken -
en als zij 'wij' zeggen proberen ze zo te kletsen, dat de mensen, wat en hoe ze denken, daarin herkennen en verwoord vinden -
maar de staat zou de demoskopie (opiniepeiling) niet nodig hebben, noch de binnenlandse veiligheidsdienst, als de indoktrinatie door psychologische oorlogvoering zo makkelijk zou zijn -
het legale land is niet het werkelijke land, zegt gramsci of gewoon: de heersende mening is niet de mening van de heersenden -
dat is shit, wat je daar schrijft, je denkconstructie is imaginair. alsof de vijand de ideologie zou zijn die hij produceert, alsof het gebabbel, de platituden die uit die kist aan de muur met de toonval van de consensus van de politici stroomt, alsof de media en de mensen die met die rotzooi gebombardeerd worden één en hetzelfde zouden zijn -
alsof het niet reëel, m a t e r i e e l de counterinsurgencymachine uit bundeskriminalamt, bundesanwaltschaft, b.v.d., regering, media, inlichtingendiensten enz. zou zijn, alsof de vijand niet materieel, maar ideëel zou zijn.
zo vraag je je niet af wat dat werkelijk voor een toestand is, die brandt daar 'normaal' noemt -
en vergeet je bij buback's zin, dat h i j het karakter van de konfrontatie: oorlog en de dimensie ervan: internationaal, begrepen heeft en daar als functie van het internationale us-kapitaal spreekt, maar zeg je 'absurd' en i.p.v. tot een analyse kom je tot een w o o r d : 'cia' dat metafories het morele verval van buback's politiek konstateert - wat immers al bekend is; je verraadt jezelf daarmee, omdat je je in feite beklaagt dat het oorlog is n a d a t je in deze oorlog duidelijk aan onze kant bent gaan staan en begonnen bent te vechten.

jouw tekst richt zich tot de openbaarheid van Amerikaanse burgerrechtsbewegingen - waarbij men zich dan afvraagt: als dat jouw zaak is, waarom ben je i.p.v. daar te zijn hier? je bent echter hier.

het internationalisme waarbinnen je gestreden hebt en in de samenhang raf bent is ook niet dat van de internationale organisatie van staten, zoals uno en Genève, het is de internationale van de tegen het imperialisme oorlogvoerende bevrijdingsbewegingen in de derde wereld en in de metropolen - oorlog - is het geheel. daarin kun je je niet oriënteren, als je van geruchten uitgaat, maar alleen door de studie van de feiten en hun samenhang in de klassenstrijd.

als je in de isolatie de inspanning niet kan opbrengen - voortdurend en altijd - de realiteit te begrijpen door die tot zijn t e r m te brengen, de materialistische term ervan in de samenhang van de strijd - klassenstrijd begrepen als oorlog -, wordt je wit, steek je af, wordt je ziek, d.w.z. krijg je een ziekelijke verhouding tot de werkelijkheid - dat is het verraad via de kapitulatie voor de realiteit van de folter, van de inspanning die door verzet verlang wordt, anders is het slechts een woord.

het gaat niet - je kan het je niet veroorloven in de isolatie bij dat alles ook nog jezelf te kwellen. wat niet betekent dat niet - dat heeft andreas daar beneden gezegd - bepaalde ervaringen geleden zouden moeten worden in het proces van de bevrijding van de vervreemding -

maar het is iets anders of men zich afbeult om de politiek, de feiten en hun samenhang en de groep te begrijpen om te handelen, of dat men zich afbeult omdat de isolatie alle illusies over jezelf wegneemt en dat kan tamelijk bitter zijn. en als het zo is, dat onder jouw prestatiestructuur door jouw socialisatie een angst en een wanhoop zit, dan vecht je juist daarvanuit -

je moet misschien maar begrijpen - ik weet 't niet - dat men met woorden alleen iets kan bereiken, als ze het begrip van de werkelijke situatie brengen, waarin iedereen in het impe-

rialisme zit; dat het zinloos is met woorden te willen agiteren, omdat alleen voorlichting agiteert, waarheid is -

dat in het milieu waar wij in vechten - postfascistische staat, konsumentencultuur, metropolenchauvinisme, massamanipulatie door de media, psychologische oorlogvoering, sociaaldemokratie - dat tegen de repressie waar we hier mee te maken hebben ontsteltenis geen wapen is. het is bot en leeg. wie werkelijk ontsteld, dus betrokken en gemobiliseerd is, schreeuwt niet, maar denkt er over na wat men kan doen.

dat is spk - de strijd door geschreeuw vervangen. dat is niet alleen walgelijk, dat maakt je in de isolatie kapot, omdat het tegenover de knalharde, materiële repressie alleen ideologie zet, i.p.v. de geestelijke inspanning, die fysiek is.

de massa's bewapenen - dat doet nog allereerst het kapitaal: de smerissen en het leger en de rechtsradikalen. dus voordat je de westduitse massa's zo goed vindt of überhaupt 'de massa's' - denk na, hoe het hier werkelijk is - ho schreef in 1922 in l'humanité: "de massa is principieel tot de rebellie bereid, maar volkomen onwetend. ze wil zich bevrijden, maar ze weet niet hoe ze dat moet beginnen"; dat is niet onze situatie.

waar wij op het moment hier het meest over nadenken, is, hoe we de ten dele gruwelijke ervaringen, die wij in de isolatie opgedaan hebben, waarvoor de begrippen zijn: verraad, kapitulatie, zelfverwoesting, ontpolitisering, zo duidelijk kunnen maken, dat jullie ze niet nog eens moeten overdoen. dus als het juist is dat in de guerilla ieder van ieder kan leren, moet het mogelijk zijn die ervaringen over te dragen - voorwaarde daarvoor is alleen kollektiviteit als proces begrijpen. daartegenover zijn autoriteitstoestanden, waarin personen geïnstitutionaliseerd worden, een antagonisme. kollektiviteit als proces betekent samen strijden - tegen het apparaat, en juist reëel en niet imaginair.

dat is shit: 'psychiatrie'-plaats.

de lijn in ossendorf is zoals overal vernietiging, daaraan werken de psychiaters mee, zoals de methoden die de staatschutz toepast totaal psychiatries gekonstrueerd zijn - psychiatrie, zoals imperialistische wetenschap überhaupt, is middel, niet doel.

psychiatrisering is een lijn van de psychologische oorlogvoering, om in de verwoeste fighter de zinloosheid van revolutionaire politiek te demonstreren, de strijders hun geloofwaardigheid te ontnemen, en een politietaktiek, om door vernietiging van een 'opgedrongen bevrijding' zoals buback dat noemt hun militaire relevantie: rekrutering, weg te nemen.

wat bückler¹⁾ daar doet is niet psychiatrisering - het is terreur. hij wil jullie stukwrijven. met begrippen als therapie, hersenspoelingspoging ben je daarbij gewoon fout, je schuift daar iets tussen terwijl de aanval frontaal loopt. de methode ossendorf is - zoals überhaupt de methode gevangenis, alleen in ossendorf door de perfectie van het gebouw en de hechteniskonceptie die het uitdrukt en die door bückler en lodt belichaamd worden juist septies, totaal - bij de gevangene de keel zo af te knippen, dat hij tenslotte zijn eigenwaarde, zijn begrip van zichzelf, het gevoel wat terreur is, verliest.

het begrip is vernietiging. de psychiatrisering is daarin alleen een moment en een vehikel naast andere. als je daarop staart, merk je niet wat er verder nog aan de gang is. 'geen vensters' - zeker. maar daar steekt toch ook nog gebrek aan begrip van de isolatie achter, van het sadisme waarmee het verzonnen is, de perfectie van de uitvoering, de totaliteit van de vernietigingswil van de staatsveiligheidsdienst, gebrek aan begrip van de scherpste van het antagonisme waar wij ons strijdend in gezet hebben en dus van het

1) bückler is de 'veiligheidsinspekteur' van de gevangenis keulen-ossendorf.

feit dat het fascisme hier inderdaad heerst, wat dus inderdaad niet alleen een bewering van ons is maar het exacte begrip voor het karakter van de repressie die op je afkomt als je in deze staat begint revolutionaire politiek te maken. ze kunnen niemand psychiatriseren die het niet toelaat/wil. jouw psychiatriegeschiedenis mystificeert de isolatie. die heeft een werking - daartegen valt te strijden en natuurlijk moeten jullie de oorlog voeren tegen de pesterijen van bückler; dus verlangen: geen akoestiese, al le en zichtkontrolle bij de samensluiting, zoals in stammheim. maar hier was dat natuurlijk ook een strijd, tot de smeris die mee l u i s t e r t weg was en wij op de grond konden zitten enz. vanzelf verloopt al le en repressie. dat is toch duidelijk.

je bent ook een klootzak. je haalt de eis concentratie en de lijn krijgsgevangenen uit 't naaikistje alsof dat een dreiging zou zijn - tegen müller.¹⁾ dat is onzin. we moeten op concentratie uit zijn en op de toepassing van de conventie van genève - wat verwacht je van müller ? we bestrijden ze en de strijd houdt nooit op en z i j zullen de voorwaarden van de strijd voor ons nooit vergemakkelijken. als je natuurlijk alleen op het nivo van burgerlijke moraal argumenteert, is je munitie gauw op, het is waardeeloos. dus pas op jezelf - omdat niemand dat in de isolatie voor jou kan doen. ook niet bernd.

23-3 u

1) müller is de rechter van het proces in düsseldorf.

brief van ulrike aan de gevangenen in hamburg

we vinden het nu toch onuitstaanbaar - het klassenstandpunt, waar je je zo mee opblaast. het is ook niet een kwestie van definitie - omdat de s t r i j d er uit gedelgd is, dus de hoofdzaak.

het bestaat niet. het is een podium, dat met dat wat w i j willen tamelijk weinig te maken heeft. wat wij willen is de revolutie. dat betekent: er bestaat het doel - met betrekking tot het doel is er geen standpunt, maar a l l e e n beweging, de strijd. de verhouding te z i j n - zoals je zegt - betekent toch: strijden.

er is de klassensituatie: proletariaat, proletarisering, deklassering, vernedering, belediging, onteigening, onvrijheid, armoede.

maar in de totale penetratie van alle betrekkingen in het imperialisme door de markt en in het proces van de toeëigening van de maatschappij door de staat, door de repressieve en ideologische staatsapparaten, is er geen plaats en geen tijd waar je zou kunnen zeggen: daar ga ik van uit. er is de illegaliteit en bevrijde gebieden, en de illegaliteit als aanvalspositie voor revolutionaire interventie tref je ook niet aan, die is zelf een moment van de aanval, d.w.z. bestaat zonder aanval niet.

het klassenstandpunt is de als van het standpunt van het wereldproletariaat uitgaand beweerde buitenlandse politiek van de sovjetunie en het als socialisties beweerde akumulatiemodel van de su -

het is het standpunt - de apologie - van het socialisme in één land en dat betekent: een ideologie van de veiligstelling van de heerschappij van een diktatuur, die precies niet offensief vanuit de tegenstelling met het imperialisme maar defensief vanuit de dwang van de omsingeling is bepaald - je kan zeggen, de sovjet politiek naar binnen en buiten was

histories noodzakelijk - de verabsolutering ervan als klassenstandpunt kan je niet overnemen.

het klassenstandpunt, dus het belang, de behoefte, de missie van de klasse om voor het kommunisme te strijden, om te kunnen leven, is de inhoud van haar politiek. ik zou zeggen: die bevat het. wat echter een tegenspraak is. standpunt en beweging sluiten elkaar uit. het is een hulp- en rechtvaardigingskonstruktie - een bewering.

het beweert de afleiding van de politiek van de klasse uit de economie en dat is fout. de politiek van de klasse is resultaat van haar konfrontatie met de politiek van het kapitaal - ; de politiek van het kapitaal is een functie van zijn economie, waar ik meen dat poulantzas dat ook juist opvat, als hij zegt dat de economiese functies van de staat een deel van zijn repressieve en ideologische functies zijn - klassenstrijd.

de politiek van de klasse is haar strijd tegen de politiek van het kapitaal en niet tegen de economie, die ze direkt of via de staat proletariseert.

het klassenstandpunt van het proletariaat is de oorlog - dat is een contradictio in adjecto, onzin.

de su kletst over klassenstandpunt, omdat zij haar staatspolitiek onder klassenstrijd wil opsommen -

ik zou zeggen: dat is de kapitalisering van de buitenlandse politiek van de su. wat juist betekent: ze kunnen bondgenoten zijn in het proces van de bevrijding, maar niet protagonist.

de protagonist heeft geen standpunt - hij heeft een doel. maar het 'klassenstandpunt' is altijd al een knuppel - de bewering en oktroyering via een partij-apparaat van een begrip van realiteit, dat met de ervaren en te ervaren werkelijkheid niet overeenstemt. het beweert namelijk een strijdpositie zonder klassenstrijd - zoals je zegt: 'waarvanuit' pas nog zou moeten worden gehandeld, niet al gehandeld wordt.

in 1969 waren het de ml, ksv en ao-groepen, die met het 'klassenstandpunt' de politieke beweging aan de universiteiten geontpolitiseerd hebben doordat ze een politiek als juist afschilderden die door geen enkele student meer emotioneel gevolgd kon worden - het was een liquidatorenpositie tegen de antiimperialistische protestbeweging

en ik denk dat dat de horror voor dat begrip en zijn inhoud is, dat het de emotionele identificering van proletarische politiek als mogelijkheid uitschakelt. het is een katechismus.

we gaan juist n i e t van een standpunt uit, wat 't er ook voor een is, maar van klassen s t r i j d als het principe van de hele geschiedenis en van de klassen o o r l o g , als de realiteit waarin proletarische politiek zich realiseert èn zoals we er uit gekomen hebben: a l l e e n in en door de oorlog.

het standpunt van de klasse kan alleen de b e w e g i n g van de klasse in de klassenoorlog zijn, het gewapend strijdende wereldproletariaat, r e ò e l haar avantgarden, de bevrijdingsbewegingen -

of zoals george jackson zegt: "connections, connections, connections" - dus beweging, interactie, communicatie, coördinatie, samen strijden - strategie.

dat is in het begrip 'klassenstandpunt' allemaal geparalyseerd - en zo ga jij er ook mee om: je probeert het aan te dringen; maar dat zou je eigenlijk al lang moeten weten: dat er nauwelijks iets walgelijkers is dan volgekletst te worden.

of zo: klassenstandpunt is een hoera-standpunt. zeker - het heeft ook iets heldhaftigs. alleen zijn we niet daarop, maar op w e r k i n g uit. maar genoeg. heb de indruk alsof ik een lam paard toespreek, wat niet de zin van de zaak is. die is jou van je voetstuk af te halen - dus stap maar eens af. je bramaarbarseert.

13-4 ulrike

uit de discussie in stammheim- over oktoberrevolutie/3e internationale - begin '76

we hebben gezegd

de oktoberrevolutie bepaalde de structuur van het reactionaire proces in het westen, d.w.z. de ontwikkeling van het kapitaal werd nu een expliciet p o l i t i e k proces m.b.t. de internationale samenhang tussen revolutie en imperialisme -

ten tweede: hij bracht tenslotte in een langdurig en pijnlijk proces van de sovjet accumulatie de militair-politieke demarkatielijn oost-west teweeg -

de derde lijn die hier uit voortkwam is de bevrijdingsstrijden van de volken van de 3e wereld doordat ze zich in de door de oktoberrevolutie georganiseerde derde internationale zelf internationalisties konden organiseren en dat betekent: hun strijd op het p o l i t i e k e nivo brengen, dat proletarische politiek nodig heeft om doeltreffend te kunnen worden -

dat was één van de centrale theses van lenin voor de organisatie van het wereldrevolutionaire proces op het eerste (of tweede ? - staat in dat verschrikkelijke kominternboek dat we hebben - kijk maar na of neem het mee als je het hebt - nouja, anders vergeet ik het weer, ver.) kongres van de derde internationale, dat de revolutie zich van het eerste moment af op politiek n i v o van het kontrarevolutionaire proces m o e t bewegen, dat hij zonder het nivo van de kontrarevolutie in zijn initiatief te anticiperen zijn nederlaag anticipeert, anders gezegd, m o e t mislukken.

verdediging van de verovering van de macht in één land - oktoberrevolutie - en organisatie van het wereldrevolutionaire proces waren voor lenin é é n zaak.

hoewel, als men al over lenin spreekt, men deze figuur van de russische revolutie geen recht doet zonder te zeggen dat een essentieel moment in lenin's internationalisme-begrip

zijn begrip van revolutionaire moraal was, d.w.z. hij vatte het volk dienen exact op als: het wereldproletariaat dienen, en bedoelde daarmee niet alleen zijn persoon ofzo, maar hij bepaalde vanuit dit standpunt het binnenlandse proces in rusland voor en na de oktoberrevolutie als i n s t r u - m e n t van het wereldrevolutionaire proces - 'er aan ondergeschikt', functioneel.

wij vermelden dat hier terloops, omdat nog steeds een groot deel van nationaal bekrompen links zich op lenin beroept en lenin-citaten immers ook in de hetze van revisionisties links tegen het internationalisme van de raf een rol spelen. de tegenzin, die intussen in hun wensdenken tenminste door niet-revisionisties links tegen lenin ontwikkeld is, heeft met dat wat lenin werkelijk gedaan heeft en waarvoor hij in de internationale kommunistiese beweging gevochten heeft - proletaries internationalisme - nauwelijks iets te maken. daar horen natuurlijk ook de geschiedvervalsingen bij van de marx-engels-uitgave van het moskouse instituut der wetenschappen - maar zoals gezegd - dat alleen terloops - ons interesseert hier niet het theoretiese begrip van lenin maar het r e ë l e proces dat door de oktoberrevolutie en de derde internationale op gang gezet is.

de marx-orthodoxie was en is moet men wel zeggen nog steeds blank. zo speelt in de kritiek en analyses van de politiek van de derde internationale de bewuste functie ervan v o o r de ontwikkeling van de antikoloniale revoluties in oostazië nog steeds geen rol (als dat wel zou gebeuren, zou overigens het stalin-beeld gerelativeerd moeten worden, want in de koloniale kwestie was stalin leninist tot ultra-links, en wat hen niet zou bevallen zou de gelijkstelling van stalin en hitler zijn. nouja - doorstrepen maar. of naar de kritiek op de ml overdragen en de identiteit van anti-kommunisme met hun politiek tegen het sociaalimperialisme analyseren. die varkens beroepen zich op stalin - of hoe zit dat ? - nouja, zeg eens - of: stalinisme en china's buitenlandse politiek) -

(rudolf) schlesinger schrijft "voor de machtspolitieke rug-gesteun, die de russiese revolutie aan de antikoloniale revoluties kon geven - en gewoon om redenen van zelfbehoud moest geven - deed het er niet toe hoe men de russiese revolutie zelf opvatte " en "de kwestie van een isolering van de revolutie was voor de koloniale landen niet meer relevant, omdat een ondersteuning door de sovjetunie immers al bestond."

m.b.t. het feit dat brandt via de socialistiese internationale het kontrarevolutionaire projekt van de sociaaldemokratie - haar ontwikkelingsprojekt als projekt ter onderwerping van de staten van het us-statensysteem aan het ontwikkelingsmodel van het us-kapitaal, kapitaalinvesteringen ten koste van de nationale souvereiniteit, d.w.z. konkreet in het geval griekenland, turkije, spanje, portugal binding aan de navo, in het geval joegoslavië toenadering aan de navo - organiseert, valt er aan te herinneren dat die partij haar wortels in de tweede internationale heeft, waarvan het votum in de koloniale kwestie eenduidig en altijd racisties, chauvinisties, altijd het votum voor de imperialistiese uitbuiting, tegen de bevrijding van de volken van de derde internationale was.

en er valt revisionisties links, die zich op lenin beroept, evenals antirevisionisties links die lenin afwijst, aan te herinneren dat lenin's imperialisme-theorie, zijn theorie van de functie van de staat na de verovering van de macht door het proletariaat tegen de sociaaldemokratie, tegen de zimmerwaldse konferentie, tegen de 2e internationale ontwikkeld is -

vanuit het standpunt van het wereldproletariaat, doordat lenin eenduidig partij v o o r de bevrijdingsbewegingen van de derde wereld tegen het imperialisme koos.

en niet een abstrakt-theoretiese positie, waarvanuit of waarvoor hij z o u hebben gevochten, maar het centrum van alle vraagstellingen van lenin is de organisatie van de insurrektie in de globale samenhang, dus de organisatie van de g e w a p e n d e strijd tegen het imperialisme. het is

smerige, kleingeestige opportuniteitsberekening, wat lenin's geschrift over het linksradikalisme tot zijn voornaamste geschrift gemaakt heeft - het is een geschrift tegen het linkskommunisme dat tegenwoordig z'n karikatuur in de spon-ti-scene heeft, voor wie de internationale dimensie van de revolutionaire strijd net zo min bestaat als voor alle an-dere sektes, of anders gezegd: hoe is het mogelijk dat een kbw-er (kommunistische bund west-deutschland) zich eerder in portugal, doordat hij daar in een landbouwcommune werkt, laat doodschieten resp. in levensgevaar begeeft dan hier vanuit de illegaliteit tegen het systeem dat intussen ook in portugal weer op arbeiders kan schieten, te strijden - na alles wat in chili met de precisie van een klok gebeurt en volbracht is ?

de derde internationale heeft de kommunistiese partijen als operatoren van de gewapende strijd, tenslotte van de boeren-revoluties in china en indochina georganiseerd. de kommunistiese partijen van korea en indonesië zijn onder de bescher-ming van de k.i. zover gekomen de antikoloniale revolutie te organiseren. terwijl de kommunistiese partijen van latijns amerika als produkten van europees-georiënteerde intellek-tuelen de latijnsamerikaanse basis, de autochtone bevolking niet bereikt hebben.

de derde internationale - dat is essentieel - was anti-blank zodat als men zich tegenwoordig afvraagt waar de sovjet unie zijn prestige in de derde wereld - behalve natuurlijk door de wapenleveranties aan de bevrijdingsbewegingen - vandaan haalt, dat de historische lijn is die hij als uitgangspunt kan nemen en neemt.

de chinese poging aan het begin van de 60er jaren om het sinosovjet-konflikt als konflikt tussen blank kommunisme en het kommunisme van de zwarte, gele, rode enz. bevolking in latijns amerika, afrika en azië te ontwikkelen, was, moet men achteraf gezien zeggen, de poging om de sterke traditie

van de derde internationale voor china te usurperen, om die te worgen -

voor zover de chinese buitenlandse politiek juist niet de gekleurde bevrijdingsbewegingen tegen het imperialisme or-ganiseert maar neutraliseert, tot aan de ondersteuning van reaktionaire regimes zoals dat van bandaranaïke op ceylon (sri lanka) tegen de bevrijdingsbewegingen, die door de reaktie 'guevaristen' genoemd worden, voor hun vernietiging, waarvoor mevr. bandaranaïke de counterguerilla-uitrustingen - helikopters enz - geleverd heeft.

nouja - we zullen wel zien. dit stuk gaat evtl. samen met een stuk over ml enz - waar dan nog meer over de chinese buitenlandse politiek te zeggen valt -

dus er zijn toch twee lijnen: ten eerste - de drie ontwikke-lingsmodellen: het chinese, dat de onafhankelijke staten in het noord-zuid-front neutraliseert en op deze manier voor de politiek van het imperialisme bruikbaar wordt -

het sovjet-model: oprichting van zware industrie / ongelijk-tijdigheid / ondersteuning van de gewapende strijd -
het sociaaldemokratiese model: economiese hulp plus counter-guerilla

nee - anders: het chinese ontwikkelingsmodel, dat neutrali-seert, het sovjet-model dat de antiimperialistiese strijd steunt, het sociaaldemokratiese dat de kontrarevolutie or-ganiseert

- tenslotte het blanke kommunisme

we zullen wel zien.

delen van de verklaring van de gevangenen uit de raf in stuttgart van januari 1976

we zijn niet erg gesteld op proklamatie en het zou tegenover de schijnopenbaarheid van dit proces zeer zeker zinloos zijn - tegenover de vertekende, gekorrumpeerde en totaal gemani- puleerde openbaarheid, die (zoals officier van justitie wunder zegt) hier l a a t gadeslaan.

het probleem is en ook dat is een onderdeel van deze erbar- melijke vertoning - daarom speelt die in dit gebouw en daarom speelt die in stammheim en niet in een stad waar legaal links een openbaarheid kan organiseren - dat er hier in feite nie- mand is, die naar dat wat wij zeggen anders luistert dan met banale sensatiezucht, het oor van de spion of van de markt. een inhoud kan die markt niet opnemen + waar het om onze politieke vernietiging gaat niet eens feiten. als de burgerlijke openbaarheid, die hier toegestaan is of laat gadeslaan, nog een controlefunctie zou hebben, zou het pro- ces onmogelijk zijn. zijn projekt in het geklets van de politici, in het militaire karakter van de procesdramatur- gie en in die gekorrumpeerde worm daarboven, zijn projekt van imperiale zelfbeschrijving, dat elk detail van deze jammerlijke vertoning bepaalt, is demagogies en het is ont- wikkeld uit de hetze van 5 jaar psychologische oorlogvoering.

wij strijden op een inderdaad totaal georganiseerd terrein en ik wil dat nu niet nog eens opsommen iedereen weet intussen, dat hier alle onwettelijke middelen geprobeerd en toegepast werden en worden om ons niet in staat onszelf te verdedigen te maken, omdat dat volgens het begrip van de gemilitariseerde justitie identiek is - niet in staat tot politieke artikulatie in deze konfrontatie, die de staat moet vrezen, want ze draait de hele zaak om. zoals het revolutionaire karakter van de konfrontatie duide- lijk gemaakt wordt, wordt de beheersingspoging door de staat, die hele enorme inspanning van de reaktionaire mobilisering

- die hier zelfs in de architectuur tot uitdrukking komt - als kontrarevolutionair, als klassen o o r l o g gedefi- nieerd.

daarom zijn we hier. we voeren dit proces of we hebben het geprobeerd, om in de jammerlijke maatregel - die het is, in het feit dat de staat hier gedwongen is met alle middelen, schmidt heeft het vaak genoeg gezegd, aan vier gevangenen legitimiteit af te dwingen - , dus in de demonstratie van zijn sterkte zijn zwakte te laten zien en te interpreteren.

het argument van een wetenschappelijke redenering van onze politiek (waar we geloof ik ook nu toe in staat zijn) is hier in ieder geval een absurditeit.

ons belang kan alleen zijn een concept - ervaring en analyse - te ontwikkelen waarvan de legale publikatie, als het hier gesproken is, niet door het bundesanwaltschaft verhinderd kan worden.

we hebben een beslissing genomen t e g e n een complexe beschrijving, het gefundeerde begrip van revolutionaire stra- tegie n u , op dit tijdstip, om drie redenen:

prinzing zou ons in ieder geval in de rede vallen, omdat het te lang duurt en omdat hij zijn job hier als staatsveilig- heidsrechter zo opvat politieke inhoud in deze procedure te blokkeren -

ten tweede - de tekst wordt geanalyseerd. dat is de erva- ring en we weten niet zeker of we met de rekonstruktie van strategiese bepalingen niet aan de staatsveiligheidsdienst wapens zouden leveren zonder ze gelijktijdig aan de organi- sation van gewapende revolutionaire politiek ter beschikking te stellen -

tenslotte - en ook dat is belangrijk - spreken we alleen in de naam van de gevangenen vanuit hun discussie en voor ons. we spreken niet in de naam van de groepen die illegaal strijden.

en daarbij valt te zeggen

de continuïteit van de stadsguerilla, de continuïteit van

haar revolutionaire aanval wordt overgedragen in haar aktie, nauwelijks in de proklamatie van haar gevangenen eruit. een komplexe ontwikkeling van de s a m e n h a n g : al zo'n aanspraak zou fout zijn, omdat deze vertoning voor het proces van de ontwikkeling van de stadsguerilla zonder betekenis is.

we denken ook, dat de poging tot een wetenschappelijke redenering een minimum aan consensus vereist - die van de argumentatie. waar die zo openlijk en wreed niet bestaat + ook al is het alleen in schunnige maatregelen van prinzing om deze tekst te verhinderen - is het een tegenstelling in zichzelf nog afgezien van het feit dat deze rechtbank maandenlang bewezen heeft dat hij inhoudelijke argumentatie niet kan en wil volgen.

het wetenschappelijke begrip van onze politiek - haar theorie alleen op het nivo van de analyse van 1970 zou tegenover deze rechtbank totaal zinloos zijn. het zou alleen voor de analytici van de staatsveiligheidsdienst - na de evidentie die 5 jaar stadsguerilla b e w e z e n hebben - belangwekkend zijn.

verklaring betekent ook altijd iets tegen de wrede machinatie hier verdedigen - doordat men d a a r o p ingaat - zelfs als het naar voren brengen van een confessie - is het een interactie waarin wij op d e z e rechtbank, op deze vertoning zouden moeten ingaan. dat i s onmogelijk - ook tacties - en het is nog onmogelijker geworden in deze drie jaar. het proces heeft inhoudelijk n i e t s met ons te maken. wat ons aangaat is de maatregel en de mogelijkheid die uit te leggen. daar heeft andreas een hoop over gezegd en we zullen bij de verzoeken m.b.t. de bewijsvoering waarschijnlijk nog wezenlijk meer zeggen - dat zullen we wel zien.

nu zal andreas of zullen wij k o r t - of relatief kort volgens de lijnen van de discussie - nadat (off.v.justitie)

zeis concepten en een tenminste theoreties belangrijk manuscript direkt voor het proces gejat heeft zonder het terug te geven, alleen over twee aspecten van de zaak spreken:

- 1) de n o o d z a a k van onze politiek vanuit een historische bepaling en het proces van het verzet konkreet, waar 5 jaar geleden de raf zich uit ontwikkeld heeft en daaruit ontwikkelt
- 2) de m o g e l i j k h e i d als het moment van het fragment van de beraming van het revolutionaire proces, dat door de stadsguerilla als taktiek geanticipeerd wordt.

bij het abstraktienivo dat het proces intussen door prinzing's bekrompen, wormachtig en wreed vasthouden aan de normale strafprocedure bereikt heeft, hebben we eigenlijk geen andere keus dan tegenover hem onze abstraktie te zetten.

men moet hier bedenken, dat we dat niet van begin af aan van plan waren - het dus niet ons plan was of zo deze procedure met de inhoud van revolutionaire politiek te konfronteren, alleen doordat we die hier als een seminarie voordragen. we hadden een of meer korte verklaringen op het oog en de voorstelling, de inhoud in de bewijsprocedure te konkretiseren -

zover onze voorstelling van de dramaturgie. intussen is duidelijk dat we dat ten eerste waarschijnlijk niet kunnen, omdat we te ziek zijn, wat waarschijnlijk met prinzing's plan overeenstemt, die hier immers met alle middelen voor ons niet in staat zijn ons te verdedigen gevochten heeft en vecht, en met de - zoals hij het noemt - 'definitieve' regeling van de hechtenisomstandigheden, waarmee onze toestand van slechts gedeeltelijk in staat zijn de procedure te volgen bevroren moet worden en verder achteruitgaat, en ten tweede omdat hij het direkt zou verhinderen, doordat hij ook verzoeken voor de bewijsprocedure af zal wijzen - zoals, en dat moet men daarbij nog eens bedenken, e l k verzoek in de afgelopen 6 maanden. wat gewoon betekent,

dat het feit en de samenhang van onze politiek zich door de bewijsprocedure niet laten a a n t o n e n , niet laten overdragen. we zullen dus proberen het uit te leggen door - dat we inderdaad het ritueel van een procesverklaring proberen - maar dat - hoewel fragmentarisch - als een complex, wetenschappelijk geheel in onze analyse, tenminste als de lijnen van onze analyse. tamelijk veel van wat daarover belangrijk zou zijn heeft het bundesanwaltschafts direkt voor het begin van het proces gejat -

a.:

de zaak is nu bepaald door de absurde arbeidsomstandigheden en is er in feite van afhankelijk dat we niet in de rede gevallen worden; valt prinzing ons vaker in de rede, dan zullen we er mee ophouden - omdat we alleen gedeeltelijk een manuscript hebben en er bovendien niet langer over konden discussiëren en het te eniger tijd eens duidelijker en omvattend gestructureerd laten publiceren.

de hele poging, dit hier via het protokol beschikbaar te maken, wordt, om dat nog eens te preciseren, bepaald door de internationale discussie van militant, antirevisionistische links in europa en niet alleen in europa. we zullen laten zien, hoe de omsingeling en totale integratie van de traditionele klassenorganisaties van het proletariaat in de politiek van het kapitaal in de brd histories bepaald is en we proberen te laten zien, hoe dit proces alleen internationaal doorbroken kan worden, door de internationale politieke rekonstruktie van het proletariaat: vanuit de kapitaalontwikkeling de strategie van de klasse. guerilla in de metropolen is de bewuste uitdrukking, de interpretatie, de bewuste subjektieve poging deze rekonstruktie in en vanuit zijn internationale dimensie duidelijk te maken.

we m o e t e n , om dat te beschrijven, om dat vatbaar te maken, ook op economische categorieën ingaan. het valt al-

leen, hoe fragmentarisch en verkort ook, vanuit het begrip van de objektieve tendens te ontwikkelen (tendens niet op het begripsnivo van schmidt, maar van marx - grundrisse).

zeker -

dat is ongebruikelijk en ik heb ook nog nooit gehoord dat zoiets in een politiek proces geprobeerd is. maar het is niet alleen een reactie op de poging, op de platte demagogische poging aan dit proces elke politieke i n h o u d te ontzeggen.

zoals sartre - geloof ik - gezegd heeft ligt het misdadige in het feit ons als misdadigers te willen behandelen - hoewel we dat natuurlijk in zoverre juist moeten vinden, omdat revolutionaire politiek en niet alleen revolutionaire maar elke poging tot demokratiese, sociale oppositie in deze staat noodzakelijk gekriminaliseerd moet worden en gekriminaliseerd wordt en we ook met de vorm van verzet, die de klassenjustitie gemene kriminaliteit noemt, geen problemen hebben.

het is integendeel een p r a k t i e s e poging om de censuur en de illegalisering van onze teksten te doorbreken; wat hier gepraat wordt kan zoals het tot nu toe is i n i e d e r g e v a l gepubliceerd worden, en hoewel wonder ook daarvoor zeker een wrede streek te binnen valt, proberen we het.

precies daarom doen we geen concessies aan degenen die hier zitten.

feit is en dat valt nog eens te konstateren - we zijn allemaal (en daarmee bedoel ik de gevangenen) zeker, dat onze strategie en praktijk door de ontwikkeling bevestigd is en hoe die erdoor in 5 jaar bevestigd is - we hebben fouten gemaakt maar we zouden zeggen dat het objektief noodzakelijke fouten waren vanuit de zwakte van proletarische politiek in de brd.

en - als deze tekst dat - maar nu andersom - zou voeden - er is in de raf geen scheiding tussen theoretici en praktici - dus dat soort arbeidsdeling, uitbuiting en hiërarchiese structuur, dat de psychologische oorlogvoering op ons projekteert. er was volkomen duidelijkheid daarover en bij ieder, hoe de belastingen en de problemen en de structuur van een groep, die vanuit de illegaliteit georganiseerd wordt en strijdt, te begrijpen en te bepalen zijn. aan onze opvatting van de noodzaak ervan is niets veranderd. we hebben inderdaad geleerd, dat illegaliteit ook het enige bevrijde gebied in de klassenoorlog is waarin menselijke betrekkingen mogelijk zijn. we hebben de emancipatoriese, bevrijdende dialectiek ervan ook subjektief leren kennen. over leerproces, existentiële radikaliteit en kollektieve structuur valt hier niets te zeggen - of weinig - want intussen is het ook zo, dat de reactie van de imperialistiese staat van de sociaaldemocratie, van het spd-imperialisme: de counterpropaganda en de wrede repressie van de staatsveiligheidsdienst tegen ons tot hun term - counterinsurgency - gebracht, tot propaganda v o o r ons is geworden. het maakt de dimensie en de relevantie duidelijk, die proletariiese politiek, die de aanval van kleine gewapende illegale groepen - die hun strategie tegen het us-kapitaal en de imperialistiese staat vanuit de internationale samenhang van de antiimperialistiese bevrijdingsstrijden bepalen - in deze fase van het strategiese defensief van het imperialisme heeft.

u.:

over de leidingsstructuur van de groep valt hier iets te zeggen omdat de personifiëringen van de psychologische oorlogvoering als methode ter splijting van het proletariaat - ze personifieert revolutionaire politiek om te verhinderen dat die als de politiek van de klasse begrepen wordt - tegelijk het propagandistiese terrein voor de fysieke liquidatie van afzonderlijke strijders is.

de isolatie moest de groep stukbreken en het plan van het bundesanwaltschaft was mij (ulrike) eerst d.m.v. de dode vleugel, daarna door stereotaktiese chirurgie geestelijk te verminken, terwijl andreas rond dezelfde tijd, zomer '73, via onze hongerstaking door wateronthouding vermoord moest worden. we hebben dat hier met feiten laten zien en daaraan is niets overdreven - holger is vermoord, o m d a t hij in de groep een leidende funktie had, d.w.z. omdat hij een moment van oriëntering in de groep was.

de guerilla is een kaderorganisatie - het doel van haar kollektieve leerproces is de gelijkheid van de strijders, de kollektivering van elk, zijn geschikt-maken tot analyse, praktijk, zelfstandigheid en de bekwaamheid zelf een gewapende kern op te bouwen en het kollektieve leerproces open te houden. dit proces heeft andreas in de raf geïnitieerd en andreas was van begin af aan in de raf dat wat iedere strijder wil worden en moet worden: de politiek en de strategie in de persoon van elk afzonderlijk. de guerilla is de groep.

haar kollektieve proces als aan de mechanica van hiërarchiese imperialistiese structuur onderworpen - en het objektieve, de noodzaak van de omverwerping als individuele wil, als het bijzondere - dat is waarover wonder hier als 'politieke motivatie' wil kletsen.

(een opmerkelijke infamie - dat de representant van een instantie, die hier direkt het belang van het us-kapitaal en het us-militair met 128 militair-bases en 7000 atoomspringkoppen op het territorium van de brd vertegenwoordigt, zich verbeeldt dat hij gewapende strijd tegen het us-kapitaal en de imperialistiese staat nog zou kunnen kapitaliseren.)

leiding in de guerilla is de funktie, de verhouding van subjektiviteit en noodzaak, wil en objektiviteit in de praktijk van de groep, haar structuur en actie duidelijk te maken. ze ontstaat vanuit het proces van de groep, de komplexe

dwang van de strijd vanuit de illegaliteit als overdracht van de kollektieve leer- en werkprocessen, het initiatief van elk in het kollektieve proces, als initiatief vanuit en voor de praktijk. als speciale functie maakt ze de continuïteit van het leerproces, van de ervaring, van de interactie, van het handelingsvermogen van de organisatie mogelijk tegen alle wrijvingen door uiterlijke en innerlijke oorzaken. leiding en kollektiviteit zijn in de guerilla geen tegenstelling - ze krijgen hun identiteit uit de bepaling van elk afzonderlijk en zo van het kollektief en zo van haar leiding, naar het doel - vrijheid, bevrijding, en uit de ervaring van ieder, dat leven en subjektiviteit alleen in de gewapende antiimperialistische strijd mogelijk zijn; gewapende strijd vanuit de illegaliteit de enige mogelijkheid tot praktieskritiese werkzaamheid in het imperialisme is.

ze is een functie, die niet pas de groep konstitueert, maar die in het proces van de konstituering van de groep ontstaat. ze volgt uit haar praktijk en haar kollektieve proces en ze blijft - dat is de ervaring - aan diegeen hangen, waaraan ze op grond van zijn anticiperingskracht en beslistheid om het kollektieve proces open te houden opgelegd wordt, als last. en het is, dat is de ervaring, steeds degeen of zijn degenen voor wie leiding geen behoefte is, die in het imperialisme altijd alleen een behoefte naar heerschappij kan zijn.

kortom men moet zeggen dat leiding in de guerilla initiatief is, interactie en altijd, op elk moment, het voorrang blijven geven aan de praktijk, aan de politiek als proletarische politiek, dat is de aktie - tegen de tendens naar de reproductie van imperialistische structuren zoals heerschappij, schematisering, arbeidsdelende systematiek, concurrentie en de irrationele reflexen van individualisering en angst.

deze functie heeft in de raf andreas, omdat hij proletarische politiek - en dat is de insurrektie - in de raf overdraagt als leiding in de functie die feitelijk - door kollektieve praktijk - overbodig te maken, als het begrip van het speciale in het algemene, van het mogelijke in het noodzakelijke, van het subjektieve in het objektieve, van de theorie voor de praktijk.

daarom haten bundesanwaltschaft, deze rechtbank, bundeskriminalamt en regering het meest andreas. voor hen gaat het er om het nieuwe, de nieuwe mens, de nieuwe maatschappij, waarvan de kiemvorm de guerilla in haar identiteit van macht, subjektiviteit, leerproces, praktijk is, te vernietigen.

de psychologische oorlogvoering moet personifiëren, omdat ze dat wat de guerilla konstitueert - de kollektieve strijd vanuit de illegaliteit tegen de staat - niet kan aanvallen zonder de politiek van de guerilla, haar vrijheid, d.w.z. haar vrijheid te strijden, te propageren. ze moet personifiëren, om het centrale moment van haar vrijheid, illegaliteit en dat betekent het in staat zijn om te handelen, als onvrijheid te beschrijven.

maar doordat herold zegt: "baaders en meinhofs", betekent deze meervoud, dat dat wat door de methode personifiëring duidelijk gemaakt zou moeten worden - namelijk de aktie van de guerilla als de zaak van enkelingen te laten schijnen - niet duidelijk gemaakt is. herold kan natuurlijk niet begrijpen wat een kollektief is. zijn meervoud reflekteert, dat wij velen zijn vanuit de objektieve noodzaak die materieel is, te strijden. leiding betekent ook het duidelijk maken van de dialektiek van mogelijkheid en noodzaak, van het feit dat met de noodzaak de mogelijkheid te strijden, d.w.z. zich te organiseren, aanvallen uit te voeren en hun werking, groeit.

zo heeft leiding subjektief ook de functie van de bemoediging en is een moment van de mobilisering. haar functie sluit haar institutionalisering uit. ze is van de kollektieve interactie van de groep precies zo afhankelijk als de groep van haar -

ze sluit alle dode en zo dodelijke structuren van imperialistische bureaucratieën uit, radikaal - vanuit de eenvoudige dialektiek, dat zoals de organisatie van het leger het toppunt van imperialistische structuur, en dat betekent vervreemding, is, is in de guerilla als militaire organisatie van proletarische politiek de vervreemding noodzakelijkerwijs totaal opgeheven; die is opgeheven door de politiek - of wordt het in een voortdurend proces. de politiek van de guerilla is de basis van haar vermogen tot handelen - die is haar mogelijkheid.

maar wij zouden zeggen, dat de counterpropaganda, die andreas tot het toppunt van imperialistische structuur personifieert, intussen omgekeert is. wat het door de omvang van de hetze duidelijk maakt, is de sterkte van de subjektiviteit, de sterkte van proletarische politiek - en wij weten, dat de naam allang rebelle symboliseert; dat de propaganda van de staatsveiligheidsinstanties tegen ons deze naam tot het voorbeeld voor velen heeft gemaakt, dat andreas voor ons is: voorbeeld voor - zoals mao zegt - "de politiek is de commandeur", m.a.w.: proletarische politiek, de politiek van de bezitslozen.

de rationaliteit van de bewering dat de raf politiek zou zijn begonnen en zich dan geontpolitiseerd zou hebben, bedoelt dat de staatsveiligheidsdienst geen penetratiemogelijkheid voor zichzelf in de raf heeft gevonden, dat de raf van begin af aan door andreas een revolutionair politiekbegrip had - waarover marx in zijn 2e feuerbach-these zegt: "de vraag, of aan het menselijke denken materiële waarheid ten deel valt, is geen vraag van de theorie, maar een praktische vraag. in de praktijk moet de mens de waarheid, d.w.z. de werkelijkheid en macht, de konkreetheid van zijn denken

bewijzen. de strijd over de werkelijkheid van een denken, dat zich van de praktijk isoleert, is een puur scholastiese vraag."

andreas wordt als toppunt van deze politiek vervolgd, omdat hij de eenheid van analyse, kollektiviteit en aktie belichaamt.

revolutionaire theorie is kritiese theorie. waar we die geformuleerd hebben om te publiceren, hebben we het als w a p e n bepaald en steeds betrokken tot duidelijk geschetste problemen van de praktijk van de strijd vanuit de illegaliteit. theorie die geen betrekking tot de praktijk heeft, dus die ons niet onze situatie verklaart en de mogelijkheid laat zien die te veranderen, heeft ons nooit geïnteresseerd. dus dat soort theorie, dat door de psychologische oorlogvoering bedoeld wordt wanneer ze mahler en mij (ulrike) tot theoretici van de raf naar voren schuift, dus columnisme of het vervreemde heen-en-weer-fabuleren met marx'begripsapparaat in de hem tot dogma vervalsende receptie van de ml - om redenen van het gelijk-willen-hebben, b.v. zoals mahler dat in zijn geschrift "de gewapende strijd in westeuropa" gedaan heeft. de theoretiese geschriften van de raf waren kranten, die het doel hadden enkelingen ervan te overtuigen dat en waarom het juist is de stadsguerilla te ondersteunen. we hebben ze als wapens bepaald, omdat alles wat voor de gewapende strijd vanuit de illegaliteit nuttig is een wapen is.

over andreas spreken betekent over ons spreken, want als wij zeggen dat de functie van leiding is, die prakties, door kollektiviteit, overbodig te maken, betekent dat dat de guerilla een politiek-militaire organisatie is, moet zijn, als illegale organisatie en dat betekent dat ieder leiding wordt, zich in staat moet stellen leiding te zijn - waarvoor het omvattende begrip is:

zich in staat stelt te leren - ervaring te transcenderen, de eigen ervaringen evenals die van de groep evenals die van de bevrijdingsbewegingen van de 3e wereld en dat ieder zich in staat stelt ervaringen

o v e r t e d r a g e n . ook leren is alleen in de strijd tegen de staat, tegen de methode hetze/leugen/rotzooi, tegen de structuur van imperialistische socialisatie en indoktrinatie en a l l e e n kollektief mogelijk en alleen met het doel om tot de gewapende aktie te komen.

kollektieve leiding in parentese met gramsci betekent, dat het projekt door ieder in de guerilla begrepen moet worden, opdat ieder zijn taak bij de verwezenlijking en uitvoering als een f u n k t i e v a n h e t g e h e e l ziet - dat het projekt, een handeling teweegbrengend, daaraan positieve en negatieve konsekwenties vooruit laat zien, toestemming en reaktie, en in zich al de antwoorden bevat voor de organisatie, dus een veld opent. dat is - een verhouding van theorie en praktijk.

a.:

het koncept van de personifiëring van revolutionaire politiek in de psychologische oorlogvoering is erop gericht - en is zo het propagandisties gekorreleerd aan de folter door isolatie, om de strijders te desocialiseren - de strijders te verontmenselijken. de revolutionaire aktie, die altijd, hoe dan ook overgedragen, door de massa's begrepen wordt - via de ontmenselijking van de strijders als fremdkörper in de maatschappij te laten lijken. personifiëring is erop gericht de revolutionaire uitzonderingstoestand als wrede imperialistische alledaagsheid te doen voorkomen, om de latente haat van de massa's tegen de staat, tegen het parasitisme van de staat, de parasitaire, niets anders dan surplus vretende machine van de repressieve en ideologische staatsapparaten uit bundesanwaltschaft, justitie, politie enz. naar de guerilla af te leiden. het is erop gericht het volk in de uitzonderingstoestand waar het in leeft door afschrikking ervan af te houden deze in de w e r k e l i j k e uitzonderingstoestand, de uitzonderingstoestand v o o r z i c h te veranderen.

maar juist omdat de machine niets anders kan dan projekereren, tot geen andere waarneming dan tot zelfbespiegeling en tot geen andere produktie dan tot reproductie in staat is, valt hij onvermijdelijk in de kuil vol rotzooi die hij met de psychologische oorlogvoering zelf gegraven heeft. verfoeilijk, dat wordt langzamerhand begrepen, zijn diegenen die hun inhoud bedenken als ideologiesurrogaat en legitimatiecompensering.

kortom: leiding - wat ze zou moeten zijn, is het konkrete begrip van de situatie e n de transcendering ervan: de doelen en de overdracht ervan i n d e s t r u k t u u r van de strijdende groep/organisatie. gewoon gezegd: in de noodzaak (dat is de geschiedenis, die het koncept doet ontstaan en zo de geschiedenis van de groep en elk afzonderlijk in zijn begrip: revolutionaire strijd) - in de noodzaak van het antagonisme, waar we ons, onze politiek, strijdend in zetten, dus van zijn g e w e l d en de komplexe dwang ervan voor ieder, is vrijheid, bevrijding mogelijk.

u.:

in die samenhang - psychologische oorlogvoering - hoort wunder's jammerlijke idee, dat andreas nooit in een fabriek zou hebben gewerkt - omdat het laat zien hoe het in de psychologische oorlogvoering verwetenschappelijkte anti-kommunisme geschiedenis, vooroordeel, aanwezige structuren usurpeert om ze te bevriezen. het is ook onzin. andreas heeft in de fabriek, op de straat, in de bajes geleerd en begrepen - zoals het bij de verdraaiing van de feiten door de psychologische oorlogvoering hoort dat de raf een groep uit vogels en chicks van de hoogste middenklasse met burgerlijke socialisatie zou zijn. als men al op sociologie ingaat dan valt daarover te zeggen dat de helft van ons uit proletarische verhoudingen komt - lagere school, ambachtschool, fabriek, jeugdgesticht, gevangenis. die bewering negeert en dat is zeker o o k

ignorantie, dat met de derde reële hergroepering van de sociale structuur aan het begin van de 60er jaren massaal proletariserings- en deklasseringsprocessen plaats hadden - in het proces van de massifikatie en technokratisering van de universiteiten, de concentratie van de media enz., die de innerlijke oorzaak van de mobilisering aan de universiteiten vanaf 1966 waren. de uiterlijke oorzaak was de Amerikaanse oorlog in Vietnam. en het probeert het feit onder tafel te werken dat alle strijders in de raf in de basisprojecten van nieuw links sinds pasen '68 geleerd en gewerkt hebben.

de strijd zelf proletariseert de strijders. bezitsloosheid en - dat is het begrip van de Koreaanse partij voor de proletarische verhouding tot de strijd voor het kommunisme: - het doet karakteriseren het proletariaat als antagonist van het imperialisme, d.w.z. als subjeet van de bevrijding. dat is beslist geen sociologische proletariaat-begrip. het interesseert ons ook niet. proletariaat is geen begrip uit de afstammingsleer van de fascistten - het geeft een verhouding aan. de verhouding van de guerilla tot het volk. het geeft de v e r h o u d i n g aan van het proletariaat tot de imperialistische staat, gedefinieerd als aardsvijandschap, als antagonistisch, als klassenoorlog. proletariaat is een strijdbegrip.

sartre zegt: "het is waar, dat het proletariaat in zich de dood van de bourgeoisie draagt; het is waar, dat het kapitalistische systeem door structurele tegenstellingen ondermijnd wordt; maar dit houdt niet noodzakelijk het bestaan van een klassenbewustzijn of van een klassenstrijd in. opdat er überhaupt bewustzijn en strijd bestaat, moet er iemand vechten."

maar waar komt wonder's zin vandaan? bedoelt wonder "arbeid maakt vrij"? - dus het concentratiekamp. of bedoelt hij de protestantse werkmoraal, dus - citeert - "de arbeid als de bron van elke rijkdom en elke cultuur", wat de mentaliteit uit het program van gotha is waarmee de oude sociaaldemo-

kratie tijdens de grote werkeloosheid 1930 niets anders kon ondernemen dan de politieke macht, nadat die allang uit haar handen gegleden was (omdat ze die nooit aan het reichswehrministerium, het ministerie van defensie, onttrokken had), tenslotte aan de fascistten af te staan.

daarover - over het gemystificeerde arbeidsbegrip van het program van gotha heeft marx kort en droog gezegd: "dat de mens, die geen ander eigendom bezit dan zijn arbeidskracht, in alle maatschappij- en kultuurtoestanden de slaaf van de andere mensen moet zijn, die zich tot eigenaars van de materiële arbeidsomstandigheden gemaakt hebben", waaruit marx de economische noodzaak en het politieke recht van de arbeiders heeft afgeleid de fabriek te verlaten, zich te bewapenen en de staat te bestrijden. en wij beroepen ons op marx alleen omdat hij de noodzaak van de insurrektie, de klassenstrijd als klassen o o r l o g tegen het parasitaire net van de repressieve en ideologische apparaten, tegen de burgerlijke staat, wetenschappelijk beredeneerd heeft. het geklets is alleen cynisch - bij meer dan 4% resp. meer dan een miljoen werkelozen in de BRD en bijna 5 miljoen in West-Europa, waarop het sociaaldemocratische antwoord dit keer haar eigen fascisteprojekt 'binnenlandse veiligheid', de integratie van de repressieve staatsapparaten in West-Europa onder het kommando van het informatiemonopolie dat het Bundeskriminalamt heeft en de integratie van de apparaten van de binnenlandse en buitenlandse veiligheid in het kader van de NATO, dus onder het kommando van het Pentagon, is. (we zullen daarover - over de politieke functie van de sociaaldemocratie voor het US-kapitaal, haar fascisteprojekt en de institutionele strategie van het nieuwe fascisme hier nog iets zeggen.)

net zo min als het l e g a l e land het werkelijke land is, is het leven in de fabriek het werkelijke leven van de arbeiders. het Bundesanwaltschaft sympathiseert natuurlijk met de verslaving van het fabriekproletariaat en fetisji-

seert zo ook heel logies de fabrieksarbeid - als masker van de parasitaire staatsveiligheidsmachine - omdat, als de arbeiders niet meer naar de fabriek zouden gaan - dus de fabriek waarover h i e r alleen sprake kan zijn: arbeid onder het kommando van het kapitaal - het'zooitje van 'staatsveiligheidsmaskers' tegenover ons niets meer te vreten zou hebben. (en dat aan het eind van onze strijd de bevrijding van de arbeid door de ondermijning en tenslotte opheffing van de repressieve en ideologische staatsapparaten staat - weet wonder als ouwe 'sociaaldemokraat - als ouwe sociaaldemokratiese rat).

de stoffelijke inhoud van de schampere opmerking is dus dat andreas of w i j het bundesanwaltschaft alstublieft zouden moeten voeden; een fatsoenlijke mens is in het begrip van het bundesanwaltschaft een mens die het bundesanwaltschaft voedt - het o n d e r w o r p e n subjekt, de mens die voor de staat dāt is en ook niets anders van plan is dan er voor de staat te zijn. het is zoals andreas gezegd heeft: de gevangene die buback's foto in zijn kast heeft, is het staatsburgerideaal van het bundesanwaltschaft.

brief ulrike - discussie h i e r begin mei 1976

dat is allemaal fout wat ik daar geschreven heb. ik probeer het nu eens juist uit te leggen - òf om het voor mij via het onjuiste duidelijk te maken òf het gaat d o o r d a t ik het tegen jullie zeg.

het taylorisme is na de arbeidersopstanden in alle staten van het opkomende imperialisme, d.w.z. de rapide maatschappelijke toeëigening van de produktie in het monopolie, ontstaan en allereerst door ford in detroit geïntroduceerd - v o o r de eerste wereldoorlog. het was zowel een methode om de stukloonkosten te verminderen door massaproduktie, bij gelijktijdige disciplineren van de arbeiders door hogere lonen, en zo binding aan het bedrijf in het proces van de vernietiging van de konkurrentie door monopolievorming, als r e a k t i e op de arbeidersstrijden. daarbij moet men weten dat de amerikaanse arbeidersbeweging voor de eerste wereldoorlog - waarin de zwarten als slaven in het zuiden en nog niet als vrije arbeidskracht, op de markt geen rol speelden - in alle opzichten de sterksten waren, ze handelden volgens het absolute principe van de arbeidersautonomie en pasten alle eigenschappen (?) van het proletariaat tegen het kapitaal toe. deze vogelvrijheid er beschikbaar voor het kapitaal in die vorm, dat de amerikaanse wobblies reizende arbeidersleiders waren, zonder organisatie, institutionalisering, coalitie - ze waren een direkte uitdrukking van arbeidersautonomie. ze onderhandelden niet, sloten geen verdragen en kwamen geen enkele overeenkomst na, voor zover ze die al met de representanten van het kapitaal sloten. ze deelden door een briefje aan de fabriekspoort, dus daar waar z i j waren, de arbeidstijd en het loon mee en als de ondernemer die niet nakwam, werkten ze niet. hun principes waren: internationalisme en gelijkheid.

maar verder: men moet de arbeidersstrijden v o o r de eerste wereldoorlog - zo ook de massastakingen in rusland in 1905, de mijnwerkersopstanden in Duitsland begrijpen als de radikaalste opstand van de arbeid tegen het kapitaal b i n n e n de kapitaalsverhouding, dus gevangen i n die tegenstelling van het proces van de maatschappelijke toeëigening van de produktie in het opkomende monopolie - dus als tegenbeweging tegen het proces van het kapitaal, waaruit die strijden hun explosiekracht haalden. waarbij het belangrijk is te konstateren dat de centra van de stakingsbeweging de meest ontwikkelde industrieën waren. ze kwamen in Duitsland h e t e e r s t naar buiten bij de mijnwerkers, maar vonden hoofdzakelijk in de chemie- en elektro-industrie plaats, dat zijn die industrieën, die al om de eeuwwisseling begonnen waren k a p i t a a l te exporteren. maatschappelijke toeëigening van de produktie en internationalisering van het kapitaal zijn één proces.

lenin - zonder van het begrip van de maatschappelijke toeëigening van de produktie uitdrukkelijk uit te gaan ontwierp uit de analyse en ervaring van die economische strijden zijn model van de bolsjewistische partij als partij, dat is belangrijk, die de insurrektie, d.w.z.: de arbeidersbewapening, organiseert - in Duitsland daarentegen splitsten de vakbonden zich van de sociaaldemokratiese partij af en installeerden daarmee i n de arbeidersbeweging de s c h e i d i n g van politieke en economische strijd - de scheiding waar ook het kapitaal op uit was.

in de oktoberrevolutie bereikte de arbeidersmacht, waar lenin door de partij uit de klassenstrijden van 1905 coherentie, intensiteit, continuïteit aan had gegeven - vooral door zijn preciese konklusies over de functie van de oorlog voor de ontwikkeling van de insurrektie - z'n hoogtepunt. terwijl in Duitsland de sociaaldemokratie immers niet alleen

in 1914 met de oorlogskredieten ingestemd had, maar ook op de zimmerwaldse konferentie het parool van de 'ontwapening' - dus pacifisme tot arbeiderspolitiek verklaard had en - wat zeker beslissend is voor het gebruik van de organisaties van het proletariaat voor het kapitaal na de eerste wereldoorlog - het waren tijdens de oorlog de vakbonden, die in de bedrijven de uitbuiting van de arbeidskracht voor de oorlog, dus oorlogseconomies organiseerden.

zo waren de raden in Duitsland na '17/'18 totaal tegen organisatie, maar daardoor ook niet in staat tot organisatie en - wat belangrijk is - ze hingen een model van arbeidersautonomie aan, namelijk arbeiderszelfbestuur, dat de tegenstelling loonarbeid/kapitaal, d.w.z. de kapitalistische organisatie van de produktie juist niet opheft. (d a a r zou zo'n parool als 'tegen vernietigingsproduktie' nog een functie gehad hebben, hoewel daar ook al alleen maar fout, want essentieel aan het taylorisme is niet dat het de arbeiders afbeult, alsof de door het kapitaal georganiseerde arbeid ooit humaan georganiseerd zou zijn geweest - dus zelfs alleen op het nivo van de burgerlijke ideologie - werkelijk alleen cynies en grotesk dat te suggereren, wat de rk ('revolutionärer kampf') echter in haar totaal geschiedenisloze begrip van arbeidersstrijd, en zo totaal gevangen in de traditie van de sociaaldemokratie, doet.)

pas in de new deal van roosevelt aan het begin van de 30er jaren kwamen taylorisme als methode om het proletariaat te splijten in de maatschappelijk toegeëigende produktie en sociaaldemokratiese organisatie van het proletariaat in de gedaante van de staatstoeëigening van de economische strijden, van de institutionalisering van de tegenstelling en de anticipering van de klassenstrijden door sociaalpolitiek, om ze te ontpolitiseren, tenslotte konsumentenkultuur - dus door de lopende band mogelijk geworden massaproduktie van konsumptiegoederen, aan de arbeiders overgedragen door ho-

gere lonen met als prijs de intensivering van de arbeid - samen. zo is de new deal van roosevelt als de vorm van crisesbeheersing begrepen als fascisme op het nivo van de economie (george noemt zeer beslist de arbeidsorganisatie in de amerikaanse industrie 'fascisties' en dat is vanuit die historische samenhang ook korrekt) en sociaaldemokratie op het nivo van de staat - d.w.z. organisatie, s t r u k - t u r e r i n g van de maatschappij door de staat, door de ontwikkeling van een dicht net van regeringsinstanties in de maatschappij -

de new deal, ontwikkeld uit de ervaringen zowel van bismarck's sociale wetgeving als methode om de macht aan de sociaaldemokratie te ontnemen, als uit de methode van de pacifikatie van het proletariaat na de eerste wereldoorlog door de spd, werd zo het model van de plan-staat, zoals die na '45 door het amerikaanse kapitaal - door het proletariaat er direkt via de spd, die gekocht was, en de deutsche gewerkschaftsbund (de duitse vakbondsfederatie) van böckler, die door de cia in de greep genomen is, in te integreren - hier gekonstitueerd is, als een volgens zijn structuur en konstitutie antikommunisties georganiseerde plan-staat.

het is fout - dat wat enkele italiaanse schrijvers, die in de poging de klassenstrijden in italië aan het begin van de 60er jaren te begrijpen veel precieser dan welke duitse groep dan ook de ontwikkeling in duitsland na 1918 bestudeerd hebben, kategories konstateren, bij de politiek van de sociaaldemokratie dus na de afschaffing van de monarchie als enig resultaat van de radenbeweging - verraad te noemen. daarom ging het niet de sociaaldemokratie was van het moment van de oktoberrevolutie af aan h e t instrument van het kapitaal om op het nivo van de staat en via de vakbonden op het nivo van het proletariaat het antikommunisme te organiseren en door de ontpolitisering van de klassenstrijden deze tot een moment van de ontwikkeling van het kapitaal te maken.

zo is de p o l i t i e k e organisatie van de arbeid door het taylorisme, splijting van het proletariaat, de kwalifikatie van de arbeidskracht en - wat belangrijk is - totale hiërarchisering van de fabriek, doordat met de totale dekwalifikatie van de arbeid een nieuwe laag, die van de technokraten, die het produktieproces als technies proces kontroleren en op de arbeiders tóezicht houden - wat structureel op de industriepolitiek van de fascistiese staat vooruitloopt - , in de fabriek z'n intocht houdt - volgens hun maatschappelijke functie ambtenaren, tendentieel politiek.

dat is de tegenstelling in de laag van de technici, die gorz op de voorgrond plaatst: ze zijn afhankelijk van de ondernemer evenals de arbeider, maar door hun controlefunctie tegenover de arbeider direkt klassevijand - een tegenstelling die in mei '68 massaal door deze laag door zijn engagement m e t de arbeiders opgelost werd, maar met het verval van de massabeweging van mei kwamen ze ook weer aan de kant van het kapitaal. dat betekent gewoon dat, hoe klein ook de kans dat men in de fabriek van hen klassenstrijd-initiatief kan verwachten, toch moet men gezien hun ambivalentie er van uit gaan, dat ze een revolutionair potentieel zijn. meer valt er h i e r niet over te zeggen.

op het nivo van de staat is de politiek van de sociaaldemokratie als methode ter ontbinding en splijting van het proletariaat, sinds de oktoberrevolutie in overeenstemming met het kontrarevolutionaire projekt van het kapitaal - is z i j de politieke uiting van het belang van het kapitaal de kapitaalsverhouding als kapitaalsverhouding te ontwikkelen en waar dat niet meer gaat die te bevriezen door de toeëigening van de maatschappij door de staat als h e t antikommunistiese model, dat tot aan de notstandsgesetzen van 1968 hier op het revolutiemodel van de oktoberrevolutie gefixeerd was.

de oktoberrevolutie als angel in de kapitalistische ontwikkeling sinds 1917, als eerste bres in de kapitaalsverhouding en keerpunt van de geschiedenis, (sindsdien is kapitalistische politiek r e a k t i e en (ja - ook) anticipatie - zoals brandt zegt: "stabiliteit is de anticipatie op de catastrofe om die te verhinderen") heeft de kapitaalbeweging en de politiek ervan op twee nivo's gedetermineerd: ...

geschiedenis van de brd, van oud links (fragment voor de bewijsprocedure - mei '76)

bij de ontwikkeling van het imperialistische wereldsysteem onder de hegemonie van het us-kapitaal en zijn politiek-militaire uiting: de buitenlandse politiek van de usa en zijn belangrijkste instrument, het us-leger, richtten de usa na '45 drie staten op als operatiebases van Amerikaanse buitenlandse politiek buiten de usa: de brd, zuidkorea en zuidvietnam.

de functie van die staten voor het us-imperialisme ging van begin af aan in twee richtingen: ze waren operatiebases van het us-militair ter omsingeling en uiteindelijk voor de roll-back van de s.u. resp. het rode leger en ze waren operatiebases van het Amerikaanse kapitaal om de zone zuid-oost- en oostazië daar, westeuropa hier, voor het belang van het us-kapitaal te organiseren.

ons interesseert de geschiedenis van de brd om twee redenen: ons interesseert natuurlijk de geschiedenis van oud links, d.w.z. van de oude oppositie, die in 1966 met de intrede van de sociaaldemokratie in de grote coalitie in bonn als oppositie geïntegreerd en zo geparalyseerd is en ons interesseert natuurlijk vanuit de bepaling van revolutionaire politiek in het imperialisme als proletarische internationalisme de rol van de brd in het wereldsysteem van het Amerikaanse kapitaal, die van adenauer tot schmidt één lijn volgt: antikommunisme, politiek/ekonomies/militair de subordinatie van westeuropa onder de buitenlandse us-politiek - anders gezegd: de lijn van adenauer tot schmidt in de west-duitse regeringspolitiek als functie van de internationale binnenlandse politiek ('weltinnenpolitik') van de usa en dat betekent, als functie van de rol van de usa na '45 als wereldpolitieagent.

dat de binnenlandse en buitenlandse politiek van zuidkorea en zuidvietnam direkt cia-politiek was, is een banaliteit

uit de economische zwakte van de compradorenbourgeoisieën in de staten van het neokolonialisme. dat een staat met het economische potentieel van de brd voor de duur van intussen meer dan dertig jaar over geen eigen politieke autonomie beschikt, is een van de redenen waarom in deze staat een radikale, politieke oriëntatie bijzonder moeilijk en zoals wij ondervonden hebben überhaupt alleen door gewapende antiimperialistische strijd bereikbaar is.

we kennen ook geen land, om het eens zo te zeggen, waarin links zo pertinent weigert van haar eigen geschiedenis kennis te nemen, die de geschiedenis van haar nederlagen is, zeker, maar dat betekent immers niet dat de strijden die ze gevoerd heeft niet serieus zouden zijn geweest en dus waard om bestudeerd te worden.

zoals we al aangeduid hebben, hebben we de sterkste analyses over de politiek van de sociaaldemokratie, van haar functie v o o r het kapitaal bij de italianen gevonden - de werkelijk bruikbare analyses over de economie-politiek van het 3e rijk en over het duitse fascisme als staatspolitiek van het duitse monopoliekapitaal komen uit frankrijk en wat de reflectie van de grote antiimperialistische mobilisering in de metropolen '66/'67 tegen de amerikaanse oorlog in vietnam betreft, valt gewoon niet te betwisten dat legaal links deze kommercialiseert, konsumeert, in haar herinnering tot het objekt van haar euphorieën heeft gemaakt maar precies nooit de moeite heeft genomen om tot begrip te komen van wat er werkelijk aan de gang was, waar de studentenbeweging haar explosiekracht vandaan haalde, de politieke relevantie van haar subjektiviteit enz.

maar het is heel natuurlijk zo en het schijnt dat de ervaringen van de antikoloniale revoluties, bijvoorbeeld van het algerijnse volk, zoals door fanon in de internationale discussie van revolutionair links gebracht, in ieder geval op de brd vanuit zijn specifieke koloniaalstatus in het amerikaanse statensysteem overdraagbaar zijn - dat vanuit de samenhang van proletarische internationalisme

de geschiedenis van een volk, zoals van het duitse, en dus onze geschiedenis, eens ophoudt een geschiedenis te zijn waar men zich over zou moeten schamen - wat de natuurlijke reactie van bijna alle kommunisten op de duitse geschiedenis in ieder geval sinds '33 is. want - de geschiedenis van de Duitsers, van het duitse monopoliekapitaal, van de duitse sociaaldemokratie, van de vakbonden - twee imperialistische wereldoorlogen en 12 jaar fascisme niet te hebben verhinderd, er niet eens op een relevante manier tegen gestreden te hebben, dat is de geschiedenis van de duitse arbeidersbeweging - dat is gewoon een feit, waar men bij de poging hier historische identiteit voor de guerilla te konstitueren niet omheen kan.

de geschiedenis van oud links in de brd is de geschiedenis van instrumentalisering en ontzenuwing door de kommunistische partij, als een aanhangsel van de ddr, en korruptie door de sociaaldemokratie, met als symboolfiguren - of beter gezegd - 'maskers': heinemann en brandt.

oud links heeft brandt toch maar leren kennen toen hij in '58 in zijn hoedanigheid van een zoals alle berlijnse burgermeesters, direkt door de cia gedirigeerde marionet door de westberlijnse bedrijven trok en zich met mateloze, anti-kommunistische hetze aan het hoofd plaatste van de onlusten in de bedrijven in verband met het regeringsprojekt om de bundeswehr met atoomwapens uit te rusten - om ze te usurperen, te worgen en in antikommunisme om te draaien.

het politieke p r o j e k t , dat de usa als hegemoniale bezettingsmacht in de drie westzones vanuit zijn globale voorwaarden reaktief en defensief en in zijn regionale uitdrukking offensief, p r o s p e k t i e f , met de west-duitse staat doorvoerde, was van begin af aan niet in staat tot legitimatie: restauratie van het monopoliekapitaal, rekonstruktie van de oude heerschappij-elites in economie en staat ter voortzetting van de diktatuur van de bourgeoisie

sie, nu onder het kommando van het us-kapitaal, remilitariseren en integratie van de drie westzones in het economische en militaire systeem van het us-imperialisme tegen de eenheid van de natie, continuïteit van het antikommunisme als heersende ideologie, de nationaalstaats-eenheid niets dan een opportunitetsberekening, uitschakeling van het proletariaat uit de politiek.

deze politiek stond ook nooit ter dispositie. er is niet in verkiezingen over gestemd, maar in washington over beslist. toen in '49 na de oprichting van de brd tenslotte verkiezingen konden plaats hebben, was de valuta van de brd al in het dollarsysteem van bretton woods geïntegreerd, had de parlementaire raad aan deze staat volgens de restricties van de geallieerden en dat betekende van de usa een grondwet gegeven, waarin de richtlijnen van de politiek door één figuur, nl. de kanselier worden gemaakt - d.w.z. de grondwet van een marionettenregiem, als men van de praktijk en de realiteit van het adenauerregiem uitgaat en eens niet van de grondwettelijke rationalisering waarmee men suggereerde uit weimar te hebben geleerd. in de sociaaldemokratie was de machtsstrijd ten gunste van schumacher's antikommunistiese lijn afgesloten - ze had de oude rol van 1918, nl. bastion tegen de invloed van kommunisten en tegen elke aanzet van arbeidersautonomie te zijn, nu gefinancierd door het us-kapitaal, weer op zich genomen. alle sleutelposities in het landelijk bestuur van de vakbonden en in de dgb (duitse federatie van vakbonden) waren door de oude funktionarissen bezet, die al in weimar aan de verwachtingen van het kapitaal, aan de integratie van de klassenstrijd in het kapitaal beantwoord hadden. alle aanzetten, die het vanzelfsprekende hadden geprobeerd, nl. de organisaties van het proletariaat uit de illegale groepen, die in de tijd van het fascisme verzet hadden gepleegd, te rekonstrueren, waren verslagen.

de speciale funktie die de staat brd in het statensysteem van het us-imperialisme heeft en dus voor de strategie van

het amerikaanse kapitaal is het produkt van zijn geschiedenis als counterstaat-oprichting van de usa in het oost-west-konflikt. daaruit is ook de speciale rol van de westduitse sociaaldemokratie voor de amerikaanse strategie na vietnam te verklaren.

bij de historische wortels van de rol van de brd als één-na-sterkste schakel in de navo, als staat met het na de usa expansiefste concept van imperialistiese politiek, hoort zijn continuïteit met het derde rijk en het feit dat het duitse monopoliekapitaal al altijd extreem agressief moest zijn vanuit zijn structuur als extreem afhankelijk van de wereldmarkt, d.w.z. van de export.

de innerlijke voorwaarde voor de instrumentalisering van de brd als staat voor de amerikaanse buitenlandse politiek was de organisatie van het proletariaat in de drie westzones na de oorlog direkt door het amerikaanse kapitaal via de door het us-kapitaal gekochte sociaaldemokratie en de door de cia gefinancierde en gecontroleerde vakbonden, met als doel de ontpolitisering van de klassenstrijd in de brd van 't begin af aan en antikommunisme als het criterium voor zich legaal organiserende oppositionele politiek.

zo valt te begrijpen dat geen enkele oppositiebeweging in de brd in de tijd tot aan de studentenbeweging zich ook maar tot een reflex in het parlement kon doorvechten - omdat alle oppositiebewegingen door de sociaaldemokratie geusurpeerd en geworgd zijn - vanuit de speciale infamie van deze partij ten eerste toch al de revisionistiese partij van het proletariaat te zijn en als zodanig al altijd de agent van het kapitaal binnen het proletariaat, maar nu zelf direkt gedirigeerd door de richtlijnen van clay in berlijn, van de cia, van het pentagon, enz.

het proces van de spd resp. van de aanpassing van haar officiële politieke lijn aan de officiële amerikaanse buitenlandse politiek, dus aan de cdu, is het proces van haar werkzaamheid, nl. oppositionele bewegingen, die er tot

ongeveer 1960 nog waren - tegen remilitarisering, tegen fascististen in het staatsapparaat, tegen de integratie van de brd in de navo, tegen de toerusting van de bundeswehr met atoomwapens -, te vernietigen - totdat wehner in 1960, op de grote coalitie aansturend, de bekentenis van de sociaal-demokratie tot de navo, de integratie van de brd in het westen, de doelen van adenauer's oostpolitiek - roll-back - openlijk uitgesproken heeft, wat alleen het signaal voor de Amerikaanse buitenlandse politiek was dat de sociaaldemokratie haar naoorlogse taak uitgevoerd had: de legale oppositie in de brd geabsorbeerd en vernietigd te hebben.

wat de speciale afhankelijkheid van het westduitse imperialisme van het us-kapitaal karakteriseert is dat het niet alleen zoals alle andere kapitalen in alle staten van het us-staatsysteem gehegemoniseerd is en de staat dus gedwongen is zich aan de reproductievoorwaarden van het hegemonale kapitaal politiek en institutioneel aan te passen - het speciale is dat het politieke geweld van deze staat nooit aan zijn eigen grondwetmatige organen overgedragen is. dat betekent functie van de weltinnenpolitiek van de usa worden.

dat was van begin af aan niet alleen een kwestie van het bezettingsrecht.

het was van begin af aan institutionele strategie, d.w.z. het us-kapitaal heeft na '45 niet alleen de grondwet van de brd in zijn operationele elementen - kanseliersdemokratie, door landenfederalisme in zijn kompetentie beperkt parlement, met de overname van het fascistiese ambtenarenapparaat in de justitie en het bestuur van de brd - gedirigeerd, het heeft alle andere instanties die de imperialistische staat uitmaken: partijen, ondernemersverbonden, vakbonden, massamedia onder zijn regie gebracht.

men kan zeggen dat de klassenkonfrontatie in de brd tot aan de studentenbeweging daar waar ze überhaupt de politieke dimensie bereikten, voorzover daarin geen klaarheid over de werkelijke machtsverhoudingen in de brd heerste, het karakter van schijnkonfrontaties, men kan ook zeggen van schijn-

boksen, hadden.

daarvan een voorbeeld. de ban-de-bom-beweging ontwikkelde zich hier aan het bundestag-debat in mei '58, nadat in februari de controverse van heinemann en dehler met adenauer wegens adenauer's herverenigingspolitiek t.o.v. stalin's offertes in 1952 en '55 in een geneutraliseerd duitsland in de ddr verkiezingen volgens westers model toe te laten - voorbij was. uitgangspunt van de beweging was het parlement en zijn beslissing de bundeswehr met wapens, die ook voor atoomspringkoppen kunnen worden gebruikt, toe te rusten. het speelde in het bewustzijn van deze beweging nauwelijks een rol dat het bij deze beslissing om niets anders dan de ratificering van een beslissing ging die in de navo en dat betekent in het pentagon geveld was. dat is een voorbeeld voor de uit de status van een overwonnen en bezet land ontwikkelde regeringsstructuur, waardoor de relevante beslissingen in een institutionele strategie gevoegd zijn, waar de demokratiese verkiezing als beslissende of ook slechts als meebeslissende machtfactor uitgesloten resp. uitsluitbaar gemaakt is - door de overheersing van het militaire over de politiek.

essentieel is dat deze staat zijn tegenwoordige functie voor het Amerikaanse kapitaal alleen door de specifieke rol en functie van de duitse sociaaldemokratie kon bereiken.

tot ongeveer 1960 was oud buitenparlementair links, dat zich tegen het proces van de deling, de militarisering, de integratie in de navo, de politiek van de herovering van de zogenaamde duitse oostgebieden verzet had, geparalyseerd. de oppositie in de vakbonden, vooral in de i.g.metall, waar het door de spd uitgesloten deel van de sds nog een politieke reproductiebasis had gevonden, is in de volgende jaren in het proces van het doorzetten van de notstandsgezetze tegen de protesten van demokraties links opgeheven, resp. zij is in dit proces gedecimeerd en heeft zich laten decimeren. doordat de spd zich steeds weer tot woordvoerder

van de kritiek op de regeringsontwerpen maakte, werd de materiële inhoud ervan - inzet van de bundeswehr in het binnenland, opheffing van stakingen, afzetting van het parlement, totale mobilisering van de bevolking in geval van een uitzonderingstoestand enz - in vraagstukken van staatsrecht-specialisten opgelost en de oppositie zo tenslotte van haar massabasis beroofd. de paralyse had ook hier plaats volgens de oude sociaaldemokratiese truc om de konfrontatie te institutionaliseren, hier in openbare hearings, waar op het nivo van de deskundigen de machtvraag geëlimineerd was.

als men het in één woord wil zeggen, waardoor de sociaaldemokratie zich tenslotte voor het us-kapitaal gekwalificeerd heeft, moet men zeggen: door demagogie.

fragment over strategie april 1976

wat gebeurt is dat de sociaaldemokratie via het enorme economiese potentieel van het westduitse imperialisme onder de hegemonie van het us-kapitaal - dat a l l e strategiese industrieën in de brd: elektro, chemie, olie, auto, machinbouw controleert -

in westeuropa

het reaktionaire proces organiseert -

op twee nivo's, waarvan het sociaaldemokratiese ontwikkelingsmodel het vehikel is, dus: kredieten die aan politieke restrikties gebonden zijn en de funktie hebben kapitaalinvesteringen voor te bereiden, doordat ze de militarisering van de politiek - brandt: "stabiliteit is de anticipatie op de katastrofe, om die te verhinderen" (in een brief aan olaf palme) - met het middel van de economiese chantage afdwingt -

d.w.z. aan die staten, die in de imperialistiese ketting aan haar ondergeschikt zijn haar fascisemodel opdringt: institutionele strategie, counterinsurgency, organisatievorm van de staat institutioneel volgens het model van de burgerlijke demokratie bij gelijktijdig uitgeschakelde kommunistiese partijen, zodat het blok aan de macht altijd alléén dat van het us-kapitaal k a n zijn.

binnen westeuropa is de hoofdvijand usa, de bondsrepubliek van de sociaaldemokratie

omdat alleen zij, vanuit haar geschiedenis en haar beschikking over de socialistiese internationale en haar kontakt met de vakbonden, over het instrumentarium van het nieuwe fascisme: door de staat toegeëigende vakbonden en partijen die nog basiskontakt hebben, beschikt.

het is zo: e l k e aanval op de aanwezigheid van het us-kapitaal hier w o r d t direkt met de imperialistiese staat gekonfronteerd of - wat in 1972 ter sprake kwam -

direkt met het us-leger. in e l k geval dwingen aanvallen op Amerikaanse inrichtingen hier de staat zich als dat te tonen wat hij is: funktie van het us-kapitaal e n institutionele versluiering van de werkelijke status van de bondsrepubliek in het Amerikaanse statensysteem: door de usa legers bezet gebied - dat is o o k een lijn tot mobilisering - maar essentieel is dat d e z e ontmaskering van de sociaal-demokratie door de aanval van kleine gewapende groepen het voor haar onmogelijk zal maken westeuropa als militair machtblok voor de strategie van het us-kapitaal te organiseren omdat het fascisme, hier z i c h t b a a r gemaakt, n o o d - z a k e l i j k alles wat er aan politiek ressentiment in het buitenland tegen de brd is - oud antifascisme en in alle groepen in het spectrum van uiterst links tot in de sociaaldemokratieën en nationale regeringen met ressentiment tegen de Duitsers, het Duitse imperialisme, militarisme, hegemoniestreven - tegen de brd mobiliseert, en wel op de lijn: hoofdvijand usa. dus d e lijn waarop de eerste demarkatielijns - het FRONT - noord-zuid-konflikt - de bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld - gestreden wordt: wereldproletariaat / usa.

waar het om gaat is in de metropolen de tweede demarkatielijns, die gedetermineerd is door de reacties van de bevrijdingsstrijden in de periferie van het systeem op de metropolen - ideologies, politiek, militair, e k o n o m i e s immers ook (wat we hier niet verder uitwerken), - tot het FRONT te ontwikkelen, tot de militair-politieke konfrontatie, het proces waardoor de metropolenguerilla tot een deel van de bevrijdingsstrijden van de derde wereld w o r d t , d.w.z. avantgarde van het wereldproletariaat, deel daarvan.

dat is - kort - de strategie die we vanuit onze ervaring

en dat wat we hier zoal geleerd hebben op het oog hebben de lijn waarop het kapitaal en zijn staat gedwongen is op de aanval van kleine revolutionaire groepen te r e a g e - r e n en zo zelf het tweede front (waar we op uit moeten zijn) konstitueert, ontwikkelt, de polariseringsprocessen op gang brengt door de vervolging van de linksen enz., waarin de guerilla als d e zaak van ieder en iedereen, die zijn problemen p o l i t i e k (in tegenstelling tot privé - zoals de sponti-scene voor het grootste deel) opvat, begrepen kan worden, en wij zeggen: begrepen zal worden.

hier zou ook iets over organisatiestructuur/samenstelling van de metropolenguerilla, die aan dit front strijdt, te zeggen zijn - we laten het hier natuurlijk.

nouja - men moet eens het militaire projekt, waar de usa via de sociaaldemokratie op uit is, analyseren: integratie van de apparaten voor de binnenlandse en buitenlandse veiligheid, de omzetting van het hele staatsapparaat, incl. scholen, media, alle instanties in een reusachtige arm van de b.v.d. voor het leveren van inlichtingen door het verplichtstellen voor alle ambtenaren en employés in het apparaat om informatie voor de b.v.d. te verschaffen (zoals in het verfassungsschutzgesetz - de bvd-wet - van niedersachsen, dat h i e r slechts in één krant - spoo in de frankfurter rundschau - geanalyseerd is), institutionele strategie van het nieuwe fascisme, die de politieke justitie tot een arm van de politieke politie maakt, gelijktijdige uitbreiding van de staatsveiligheidsmachine: bundeskriminalamt, in het bka de afdeling terreur ('T') in bonn, bundesgrenzschutz (= soort marechaussee), unificering van de deelstatenpolitiees onder het kommando van het bka, computerisering en de nieuwe repressietechnologieën die de psychologische oorlogvoering toepast.

het is erop gericht vertikaal en horizontaal (westeuropa),

dus binnen de staat en tussen de staten, een voor de inlichtingendiensten georganiseerd militair-apparaat op te richten, dat de samenlevingen d o o r d r i n g t , de staten integreert, zonder zelf maar é é n politieke uitdrukking te hebben, wat betekent: aan openbare controle totaal onttrokken is - onder het kommando van het p e n - t a g o n .

een militaire machine die zowel zijn eigen propaganda-apparaat als apparaat van de totale manipulatie door psychologische oorlogvoering is - voorzover het systeem van de inlichtingen-input en -output zoals psychologische oorlogvoering tot é é n gesloten systeem wordt, waarin manipulatie en controle en dus nieuwe manipulatiemodellen in é é n gesloten apparaat ontwikkeld, uitgespuwd en verder ontwikkeld kunnen worden en worden.

hierbij hoort natuurlijk ook het door legaal links absoluut niet begrepen feit van haar reeds voltrokken internering in de computer van het bka, van henzelf en hun hele relaties en vriendenkring, voorzover de adresboeken die bij de opsporingsactie 'winterreise' in beslag genomen zijn en alle andere informatie die ze, sinds '66/'67 op het laatst, systematisch verzamelen voldoende zijn. waarbij al duidelijk is: als het bka in staat is 394 wapenverzamelaars in een gecoördineerde actie te snappen, kan het natuurlijk ook geheel l e g a a l links in é é n actie naar de stadions afvoeren -

stadsguerilla is een tactiek die de strategie laat zien, doordat ze die anticipeert. bedoeld is: de internationale rekonstruktie van proletarische politiek en de reactie vanuit haar internationale voorwaarden.

op het nivo van de strategievorming van revolutionaire politiek betekent dat de nationaalstaat als apparaat van de binnenlandse repressie vanuit zijn internationale determinatie voor het gemultinationaliseerde us-kapitaal te

begrijpen -

het systeem van de nationaalstaten binnen het statensysteem van het us-imperialisme is een systeem van frontsegmenten in de oorlog die het repressie-apparaat van het us-kapitaal aan beide segmenten - aan de kristallisatiepunten van de demarkatielijn arm-rijk in de noord-zuidtegenstelling en aan de tweede demarkatielijn binnen de metropolen, hier in het vooruitlopen op massaal proletarisch tegengeweld - voert.

daarbij is belangrijk te constateren, dat enerzijds de staat van het kapitaal vanuit de dwang, die door de kapitaalbeweging - de materiële basis van de hele zaak - aan hem opgelegd wordt, handelt, een functie van het kapitaal is, maar al naar gelang het kapitaal geen productief perspectief meer kan ontwikkelen - of, om een uitdrukking van de burgerlijke economie te gebruiken: niet meer innovatie-capabel is - het ophoudt het subjekt van staatsactiviteit te zijn.

een figuur als schmidt weet dat zonder het probleem van de economie, de crisis, de inflatie, de werkeloosheid, in é é n woord: de problemen van de wereldmarkt te hebben opgelost de staatsvorm van het imperialistische systeem een kolos op aardewerk-voeten is.

maar het nieuwe, zo ook het nieuwe aan dit fascisme is dat het voor hem niet alleen om het veiligstellen van de heerschappij van het kapitaal, om markten en konsolidering gaat, maar om het vormen van een statensysteem dat zich als statensysteem onafhankelijk van zijn basis en de dwang van de kapitaalbeweging kan handhaven.

hier is de staat subjekt van de politiek en wordt niet meer door concurrerende kapitaalfrakties geregeerd, maar is directe uitdrukking van h e t kapitaal, omdat er onder de hegemonie van het us-kapitaal geen economische en dus politieke autonomie van kapitalen tegenover het us-kapitaal is.

voor ons komt het er hier op aan de dialektiek uit de internationalisering van de kapitaalbeweging, uit de transformatie van de nationaalstaten in het statensysteem van het us-imperialisme naar een nieuw, internationaal georganiseerd fascisme, dus de veranderde functie van de nationaalstaat vanuit de dwang van het strategiese defensief, waar het imperialisme zich sinds zijn nederlaag in vietnam in bevindt, - te laten zien.

het centrale moment waar het ons daarbij om gaat is te laten zien dat t.a.v. de determinatie van de reactie als internationaal georganiseerde repressie revolutionaire strategie internationalisties moet zijn - dat is bedoeld, toen gezegd werd dat de politiek-ekonomiese analyse van de tegenwoordige situatie met het begripsschema van marx samenvalt

dat betekent konkreet

dat de strategie van het kommunisties manifest "proletariërs aller landen verenigt u"

haar organisatories ferment in de guerilla, die de internationalistiese rekonstruktie van proletariese politiek anticipeert, heeft gevonden - de organisatievorm van het proletaries internationalisme.

we zullen dit proces hier verder beschrijven en analyseren. het uitgangspunt hier zoals in alle analyses van de aktuele situatie en dus van de voorwaarden voor de strijd van de stadsguerilla in de metropolen (over de historische oorsprong in de metropool brd zullen we later spreken) is de amerikaanse oorlog of beter: de overwinning van het vietnamese volk op de usa.

rede in het baaderbevrijding-proces in berlijn
op 13 september 1974:

gewapende antiimperialistiese strijd en het defensief van de kontrarevolutie in de psychologische oorlogvoering tegen het volk.

dit proces hier is een taktiese manoeuvre van de psychologische oorlogvoering van het bundeskriminalamt, het bundesanwaltschaft, de justitie tegen ons - met de bedoeling het politieke belang van onze processen in westduitsland en de daarin geprogrammeerde vernietigingsstrategie van het bundesanwaltschaft te versluieren; door afzonderlijke veroordeling een beeld van verdeeldheid van ons te geven; door enkelen van ons publiekelijk naar voren te schuiven de politieke samenhang van alle processen tegen de gevangenen uit de raf in het bewustzijn van de openbaarheid te verbreken, om het feit dat er op het terrein van het westduitse imperialisme en in westberlijn een revolutionaire guerilla is, weer uit het geheugen van de mensen te wissen. wij - raf - zullen aan dit proces niet deelnemen.

antiimperialistiese strijd

antiimperialistiese strijd, als dat niet alleen een lege frase wil zijn, is er op gericht het imperialistiese heerschappijsysteem te vernietigen, te verwoesten, te verslaan - politiek, ekonomies, militair; de kulturele instellingen waarmee het imperialisme de homogeniteit van de heersende elites produceert en de kommunikatiesystemen waarmee het zich ideologies handhaaft.

vernietiging van het imperialisme militair betekent in internationaal verband: van de militaire bondgenootschappen van het us-imperialisme overal ter wereld - hier: van de navo en bundeswehr; in nationaal verband: van de gewapende formaties van het staatsapparaat, die het geweldmonopolie van de heersende klasse, haar macht in de staat belicha-

men - hier: van de politie, bundesgrenzschutz, inlichtingendiensten; ekonomies betekent: van de machtsstructuur van de multinationale concerns; politiek betekent: van de wel of niet tot de staat behorende bureaucratieën, organisaties en machtsapparaten - partijen, vakbonden, media - die het volk beheersen.

proletaries internationalisme

antiimperialistische strijd hier is niet en kan ook niet zijn: nationale bevrijdingsstrijd - het historische perspectief ervan niet: socialisme in één land. in overeenstemming met de transnationale organisatie van het kapitaal, de wereldomvattende militaire bondgenootschappen van het us-imperialisme, de koöperatie van politie en inlichtingendiensten, de internationale organisatie van de heersende elites in het machtsbereik van het us-imperialisme - is op onze kant, de kant van het proletariaat, van de revolutionaire klassenstrijden, van de bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld, van de stadsguerilla in de metropolen van het imperialisme: het proletaries internationalisme.

sinds de parijse commune is duidelijk, dat een volk in een imperialistische staat bij de poging zich in het nationale kader te bevrijden de wraak, de gewapende macht, de aardsvijandschap van de bourgeoisieën van alle andere imperialistische staten tegenover zich krijgt. zoals nu de navo een mobile-eenheid voor binnenlandse onlusten opricht, die in italië gestationeerd zal worden.

"een volk dat andere onderdrukt kan zich niet zelf emanciperen" zegt marx. wat aan de metropolenguerilla, de raf hier, de brigade rosse in italië, de united peoples liberation army in de usa de militaire relevantie geeft, is het feit dat ze in het kader van de bevrijdingsstrijden van de volken van de derde wereld, in de solidaire strijd het

imperialisme hier, waar vandaan het zijn troepen, wapens, instructeurs, technologie, kommunikatiesystemen, kulturfascisme ter onderdrukking en uitbuiting van de volken van de derde wereld exporteert, - in de rug kan aanvallen. dat is de strategische bepaling van de metropolen-guerilla: in het achterland van het imperialisme de guerilla, de gewapende antiimperialistische strijd, de volksoorlog te ontketenen, in een langdurig proces. - want de wereldrevolutie is zeer zeker niet een kwestie van een paar dagen, weken, maanden, niet een kwestie van slechts een paar volksoptstanden, geen kort proces, niet de machtovername van het staatsapparaat - zoals de revisionistische partijen en bewegingen het zich voorstellen resp. beweren, voorzover ze zich helemaal niets voorstellen.

over de term nationaalstaat

in de metropolen is de term nationaalstaat een door de realiteit van de heersende klassen, hun politiek en hun heerschappijstructuur door niets meer gedekte fictie, die zelfs niet meer door taalgrenzen bestaat, sinds er in de rijke landen van westeuropa miljoenen arbeidsemigranten zijn. er ontstaat integendeel door de internationalisering van het kapitaal, door nieuwe media, door de wederzijdse afhankelijkheid van de economische ontwikkeling, door de uitbreiding van de europese gemeenschap, door de crisis, ook subjectief een internationalisme van het proletariaat in europa - zodat aan de onderwerping, controle, institutionalisering, onderdrukking ervan al jarenlang door de vakbondsapparaten wordt gewerkt.

de nationaalstaats-fictie, waar de revisionistische groepen zich met hun organisatievorm aan vastklampen, stemt overeen met hun legaliteitsfetisjisme, hun pacifisme, hun massa-opportunisme. we verwijten de leden van die groepen niet dat ze uit de kleinbourgeoisie komen, maar dat ze in hun politiek en organisatiestructuur de ideologie van de klein-

bourgeoisie reproduceren, voor wie al altijd het internationalisme van het proletariaat vreemd is, die - en dat kan volgens de klassensituatie en reproductievoorwaarden ervan niet anders zijn - zich al altijd komplementair met de nationale bourgeoisie, met de heersende klasse in de staat organiseert.

het argument dat de massa's nog niet zo ver zouden zijn herinnert ons, raf en gevangen revolutionairen in de isolatie, in de vleugels, in de kunstmatige hersenspoelkollektieven, in de gevangenis en in de illegaliteit alleen aan de argumenten van de koloniaalpig in afrika en azië sinds 70 jaar: dat de zwarten, de analfabeten, de slaven, de gekoloniseerden, de gefolterden, de onderdrukten, de hongerenden, de onder het kolonialisme, onder het imperialisme lijdende volken nog niet zo ver zouden zijn om hun bestuur, de industrialisering, hun schoolwezen, hun toekomst als mensen in eigen hand te nemen. het is het argument van mensen die bezorgd zijn over eigen machtposities, die er op uit zijn het volk te beheersen, en niet op emancipatie en bevrijdingsstrijd.

de metropolenguerilla

onze aktie op 14 mei 1970 is en blijft de exemplarische aktie van de metropolenguerilla. daarin zijn/waren al alle elementen van de strategie van de gewapende antiimperialistische strijd: het was de bevrijding van een gevangene uit de greep van het staatsapparaat. het was een guerilla-aktie, was de aktie van een groep die tot militair-politieke kern werd door de beslissing de aktie te ondernemen. het was de bevrijding van een revolutionair, van een kader dat voor de opbouw van de metropolenguerilla onmisbaar was en is, niet alleen zoals elke revolutionair in de gelederen van de revolutie onmisbaar is, maar omdat hij toen al alles, wat de guerilla, het militairpolitieke offensief tegen de imperia-

listiese staat pas mogelijk maakt, al belichaamde: de beslistheid, de wil te handelen, de capaciteit zichzelf alleen en uitsluitend via de doelen te bepalen, daarbij het kollektieve leerproces van de groep open te houden, van begin af aan leiding als kollektieve leiding te praktizeren, de leerprocessen van ieder kollektief over te dragen.

de aktie was exemplarisch omdat het in de antiimperialistische strijd überhaupt om bevrijding van gevangenen gaat, uit de gevangenis die het systeem voor alle uitgebuite en onderdrukte lagen van het volk al altijd is en met geen ander histories perspectief dan dood, terreur, fascisme en barbaarsheid; uit de gevangenschap van de totale vervreemding en zelfvervreemding, uit de politieke en existentiële uitzonderingstoestand waar het volk in de greep van het imperialisme, de konsumptiekultuur, de media, de controleapparaten van de heersende klasse, in afhankelijkheid van de markt en van het staatsapparaat gedwongen is in te leven.

de guerilla, niet alleen hier, - dat was in brazilie, in uruguay, op cuba en voor che in bolivië niet anders, - heeft niets en de eerste fase van haar opbouw is de moeilijkste, voorzover de afkomst uit de door het imperialisme geprostitueerde burgerlijke klasse en de erdoor gekoloniseerde proletarische klasse niets biedt wat in deze strijd bruikbaar zou zijn. men is een groep van kameraden, die besloten heeft te handelen, het nivo van de traagheid, van het verbaalradikalisme, van de steeds wezenlozer wordende strategiediskussies, te verlaten, te strijden. maar er ontbreekt nog alles - niet alleen alle middelen; er blijkt pas nu, wat iemand voor een mens is. duidelijk wordt het bestaan van het metropolenindividu, dat uit de verrottingsprocessen, de dodelijke, verkeerde, vervreemde samenlevingsverbanden van het systeem komt - fabriek, schrijftafel, school, universiteit, revisionistische groepen, ambachtschool en gelegheidsjobs. duidelijk wordt de uitwerking van de scheiding van beroeps- en privéleven, van de

arbeidsdeling in geestelijke en lichamelijke arbeid, van de bevoogding in hiërarchies georganiseerde arbeidsprocessen, de psychiese deformaties door de warenmaatschappij, van de in verrotting en stagnatie overgaande metropolenmaatschappij.

maar dat zijn wij, daar komen we vandaan: het gebroed uit de vernietigings- en verwoestingsprocessen van de metropolenmaatschappij, uit de oorlog van allen tegen allen, uit de concurrentie van ieder tegen ieder, van het systeem waarin de wet van de angst, van de prestatiedruk heerst, van het één-op-kosten-van-de-ander, uit de splitsing van het volk in mannen en vrouwen, jongen en ouden, gezonden en zieken, buitenlanders en Duitsers en uit de prestigegevechten. en daar komen we vandaan: uit de isolatie in de ééngezinshuizen en betonsilo's van de voorsteden, in de cellengevangnissen, asielen en dode vleugels. uit de hersenspoeling door de media, de konsumptie, de stokslagen, de ideologie van de geweldloosheid; uit de depressie, de ziekte, de deklassering, uit de belediging en vernedering van de mens, van alle uitgebuite mensen in het imperialisme. tot we de nood van elk van ons als noodzaak van de bevrijding van het imperialisme, als noodzaak tot de antiimperialistische strijd begrepen hebben en begrepen dat er met de vernietiging van dit systeem niets te verliezen, maar in de gewapende strijd alles te winnen valt: de kollektieve bevrijding, leven, menselijkheid, identiteit; dat de identiteit van het volk, van de massa's, van de stukloonwerkers, van de 'lommen', van de gevangenen, van de leerlingen, van de onderste massa's hier en van de bevrijdingsbewegingen van de derde wereld onze identiteit is. onze identiteit: gewapende anti-imperialistische strijd de identiteit van de massa's en omgekeerd - ook al kan en zal dat pas in een langdurig proces van de ontwikkeling van het militair-politieke offensief van de guerilla, van de ontketening van de volksoorlog reëel worden.

dat is het verschil tussen werkelijk revolutionaire en slechts vermeend revolutionaire, in werkelijkheid opportunistische politiek: dat wij van de objektieve situatie uitgaan, van de objektieve voorwaarden, van de feitelijke situatie van het proletariaat, de massa's in de metropolen - waar bij hoort dat het volk in alle lagen en van alle kanten in de greep en onder de controle van het systeem is. de opportunisten gaan van het vervreemde bewustzijn van het proletariaat uit - wij gaan van het f e i t van de vervreemding uit, waaruit de n o o d z a a k van de bevrijding volgt. "er is geen reden" schreef lenin in 1916 tegen het koloniale renegatenzwijs kautsky, "ernstig te veronderstellen dat in het kapitalisme de meerderheid van de proletariërs in organisaties samengevat zou kunnen worden. ten tweede - en dat is de hoofdzaak - gaat het niet zo zeer om het ledenaantal van de organisaties maar integendeel om de reële, objektieve betekenis van hun politiek: representeert die politiek de massa's, dient ze de massa's, d.w.z. de bevrijding van de massa's van het kapitalisme, of representeert ze de interessen van de minderheid, de verzoening met het kapitalisme? - we kunnen niet en niemand kan precies berekenen welk deel van het proletariaat de sociaalchauvinisten en opportunisten volgt en zal volgen. dat zal pas de strijd laten zien, dat zal uiteindelijk de socialistische revolutie beslissen. maar het is onze plicht, als we socialisten willen blijven, d i e p e r, naar de o n d e r - s t e massa's, naar de werkelijke massa's te gaan: daarin zit de hele betekenis van de strijd tegen het opportunisme en de hele inhoud van deze strijd."

de guerilla is de groep

de functie van leiding in de guerilla, de functie van andreas in de raf is: oriëntering - niet alleen in elke situatie de hoofdzaken van de bijzaken onderscheiden, ook in elke situatie aan de hele politieke samenhang in alle details vasthouden, bij de details, de technische, logistische afzon-

derlijke problemen nooit het doel, de revolutie, in de samenhang bonagenootschapspolitiek nooit de klassenkwestie, in de taktiese samenhang nooit de strategiese uit het oog te verliezen; d.w.z.: nooit in het opportunisme vervallen. het is "de kunst beginselvastheid met soepelheid in het handelen dialekties te verbinden, de kunst bij de leiding van de revolutie de ontwikkelingswet toe te passen, die de progressieve veranderingen in kwalitatieve sprongen verandert", zegt le duan. het is ook de kunst "niet terug te schrikken voor de reusachtigheid van de eigen bedoelingen", maar ze volhardend en onverstoort te vervolgen, de beslisselijkheid uit fouten te leren, überhaupt te leren. - elke revolutionaire organisatie, elke guerillaorganisatie weet, dat het principe 'praktijk' de ontwikkeling van deze capaciteiten vereist - elke organisatie die van het dialekties materialisme uitgaat, waarvan het doel de overwinning in de volksoorlog is en niet de oprichting van een partijburokratie, deelname aan de macht van het imperialisme.

we praten niet over demokraties centralisme, omdat de stadsguerilla in de metropool brd geen centralisties apparaat kan hebben. ze is geen partij, maar een politiek-militaire organisatie, die haar leidingfuncties kollektief uit elke afzonderlijke eenheid, groep, ontwikkelt - met de tendens die in de groepen, in het kollektieve leerproces op te heffen. het doel is altijd de zelfstandige, taktiese oriëntering van de strijders, van de guerilla, van de kaders. de kollektivering is een politiek proces, dat overal plaatsvindt, in de interaktie en kommunikatie, in het leren van elkaar in a l l e werk- en opleidingsprocessen. autoritaire leidingsstructuren hebben in de guerilla geen materiële basis, ook omdat de werkelijke, d.w.z. vrijwillige ontwikkeling van de produktiekracht van ieder een voorwaarde voor de doelmatigheid van de revolutionaire guerilla is: met zwakke krachten revolutionair te interveniëren, de volksoorlog te ontketenen.

psychologiese oorlogsvoering

andreas staat, omdat hij dat is en van begin af aan was: revolutionair - in het middelpunt van de psychologiese oorlogsvoering van de smerissen tegen ons, sinds 1970, vanaf het eerste opdagen van de stadsguerilla in de aktie voor zijn bevrijding uit de gevangenis.

het principe van psychologiese oorlogsvoering, om het volk tegen de guerilla op te hitsen, de guerilla van het volk te isoleren, is: de materiële, reële doelen van de revolutie waar het om gaat - bevrijding van de heerschappij van het imperialisme, van bezette gebieden, van kolonialisme en neokolonialisme, van de diktatuur van de bourgeoisie, van militaire diktatuur, uitbuiting, fascisme en imperialisme - door personifiëring en psychologisering te verwringen, te mystificeren, het begrijpelijke onbegrijpelijk te maken, het rationele als irrationeel te tonen, de menselijkheid van de revolutionairen als onmenselijkheid. de methode is: hetze, leugen, vuilspuiterij, racisme, manipulatie, mobilisering van de onbewuste angsten van het volk, van de gedurende decennia- en eeuwenlange koloniale uitbuitersheerschappij ingebrande reflexen van existentieangst en bijgeloof tegenover onbegrepen machten omdat de heerschappijstructuren ondoorzichtig zijn.

in de poging van de smerissen door psychologiese oorlogsvoering de zaak: revolutionaire politiek, gewapende anti-imperialistiese strijd in de metropool brd en haar werkingen in het bewustzijn van het volk door personifiëring en psychologisering te vernietigen, tonen ze ons dat wat zij zijn, de structuur van de raf als die waardoor zij heersen - zoals hun heerschappij-apparaten georganiseerd zijn en funktionieren: als kukluxklan, als maffia, als cia en zoals de karaktermaskers van het imperialisme en hun marionetten zich handhaven: met chantage, omkoping, konkurrentie, protektie, wreedheid, over-lijken-gaan.

de smerissen vertrouwen in hun psychologische oorlogvoering tegen ons op de versmelting van de prestatiedruk en de angst die het systeem iedereen ingebrand heeft die gedwongen is zijn arbeidskracht te verkopen om überhaupt te kunnen leven. ze vertrouwen op de sinds decennia, sinds eeuwen tegen het volk gerichte hezesyndromen van de heersende klasse uit antikommunisme, antisemitisme, seksuele onderdrukking, onderdrukking door godsdienst, door autoritaire schoolsystemen, racisme, op de hersenspoeling door konsumentencultuur en imperialistische media, door heropvoeding en 'wirtschaftswunder'.

dat is het schokkende aan de guerilla in haar eerste fase, was het schokkende aan onze eerste aktie, dat mensen handelen zonder zich door de dwang van het systeem te laten bepalen, zonder zich met de ogen van de media te zien, angstvrij. dat mensen handelen doordat ze van de werkelijke ervaringen, hun eigen en die van het volk uitgaan. want de guerilla gaat van de feiten uit die het volk dagelijks aan den lijve ondervindt: uitbuiting, terreur van de media, onveiligheid van de levensomstandigheden ondanks hoogste technische ontwikkeling en grootste rijkdom in dit land - psychische ziekten, zelfmoorden, kindermishandelingen, schoolellende, woningnood. dat was het schokkende aan onze aktie voor de imperialistische staat: dat de raf in het bewustzijn van het volk begrepen werd als dat wat ze is: de praktijk, de identiteit die logies en dialekties uit de bestaande verhoudingen volgt - de praktijk die als uitdrukking van de werkelijke verhoudingen, als uitdrukking van de enig reële mogelijkheid ze te veranderen, omver te werpen, aan het volk de waardigheid ervan teruggeeft, de strijden, revoluties, opstanden, nederlagen en rebellies van het verleden weer een zin geeft, die voor het volk het bewustzijn van zijn geschiedenis weer mogelijk maakt. omdat de hele geschiedenis de geschiedenis van klassenstrijden is, omdat een volk, dat de dimensie van revolutionaire klassenstrijden verloren heeft, dat gedwongen is in de toestand

van de geschiedenisloosheid te leven, van zijn zelfbewustzijn, d.w.z. van zijn waardigheid beroofd is.

aan de guerilla kan iedereen voor zichzelf bepalen waar hij staat, kan überhaupt pas eerst ontdekken waar hij überhaupt staat, zijn plaats in de klassenmaatschappij, in het imperialisme ontdekken, voor zich bepalen. want velen denken dat ze aan de kant van het volk staan - maar zo gauw als het tot konfrontaties met de politie komt, zo gauw als het volk begint te vechten, rennen ze weg, verraden, remmen, gaan aan de kant van de politie staan. het is het door marx zo vaak uitgesproken probleem dat iemand niet is wat hij zelf denkt te zijn, maar wat hij volgens zijn werkelijke functies, zijn rol in de klassenmaatschappij, is; dat is als wat hij, als hij niet bewust tegen het systeem handelt, d.w.z. zich bewapent en vecht, door het systeem geleefd, voor de bedoelingen van het systeem reëel geïnstrumentaliseerd wordt.

de smerissen proberen in hun psychologische oorlogvoering de feiten, die door de aktie van de guerilla van de kop op de voeten zijn gekomen - namelijk dat niet het volk van de staat maar de staat van het volk afhankelijk is, dat niet het volk op de naamloze vennootschappen, de multinationals, hun fabrieken is aangewezen maar de kapitalistenklootzakken op het volk, dat de politie er niet voor is om het volk tegen misdadigers te beschermen maar er voor is om de uitbuitersorde van het imperialisme tegen het volk te beschermen, het volk niet van de justitie is maar de justitie van het volk, wij niet van de aanwezigheid van Amerikaanse troepen en inrichtingen hier maar het us-imperialisme van ons - , weer op z'n kop te zetten. door personifiëring en psychologisering projekteren ze op ons wat zij zijn, de clichés van de anthropologie van het kapitalisme, de werkelijkheid van zijn karaktermaskers, van zijn rechters, officieren van justitie, gevangeniszwijnen, van de fascistten: het zwijn dat zijn vervreemding geniet, dat er van

leeft anderen te kwellen, te onderdrukken, te exploiteren, wiens existentiebasis carrière, promotie, trappen, leven op kosten van anderen is, de uitbuiting, de honger, de nood, de ellende van enkele miljarden mensen in de derde wereld en hier.

de heersende klasse haat ons omdat de revolutie ondanks honderd jaar repressie, fascisme, antikommunisme, imperialistische oorlogen, volkenmoord weer de kop opsteekt. in de psychologische oorlogvoering heeft de bourgeoisie, de smerissenstaat alles wat ze aan het volk haten en vrezen op ons en speciaal op andreas opgehoopt - hij is het toppunt van het gepeupel, van de straat, van de vijand; hebben ze in ons herkend wat ze bedreigt en omver zal werpen: de beslistheid tot de revolutie, tot het revolutionaire geweld, tot de politiek-militaire aktie - de eigen machtelosheid, de beperktheid van hun middelen wanneer het volk zich bewapent en begint te vechten.

niet ons, maar zichzelf toont het systeem in zijn hetze tegen ons aan, zoals elke hetze tegen de guerilla informeert over degenen die hem produceren, over hun zwijnebuik, hun doelen, eierzuchten en angsten. ook 'zelfbenoemde avantgarde' b.v. is onzin. avantgarde te zijn is een funktie waar men zich noch toe kan benoemen noch aanspraak op kan maken. het is een funktie, die het volk aan de guerilla in zijn eigen bewustzijn, in het proces van zijn eigen ontwaking, in de herontdekking van zijn eigen rol in de geschiedenis geeft, doordat het in de aktie van de guerilla zichzelf herkent, de noodzaak 'op zich' om het systeem te vernietigen als noodzaak 'voor zich' herkent, door de aktie van de guerilla, die het reeds tot noodzaak v o o r zich gemaakt heeft. het begrip 'zelfbenoemde avantgarde' brengt een prestigedenken tot uitdrukking, dat zijn plaats in de heersende klasse heeft, dat op heerschappij uit is - met de funktie van de bezitsloosheid van het proletariaat, met emancipatie, met dialekties materialisme, met antiimperialistische strijd heeft dat niets te maken.

de dialektiek van revolutie en kontrarevolutie

dat is de dialektiek van de strategie van de antiimperialistische strijd: dat door het defensief, de reaktie van het systeem, de eskalatie van de kontrarevolutie, de verandering van de politieke uitzonderingstoestand naar de militaire uitzonderingstoestand de vijand zich herkenbaar maakt, zichtbaar - en zo, door zijn eigen terreur, de massa's tegen zich op gang brengt, de tegenstellingen verscherpt, de revolutionaire strijd dwingend maakt.

marighela: "het fundamentele principe van de revolutionaire strategie onder de voorwaarden van een permanente, politieke crisis is zowel in de stad als op het land zo'n omvang van revolutionaire akties uit te voeren, dat de vijand ertoe gedwongen is de politieke situatie van het land in een militaire te veranderen. dat zal tot gevolg hebben dat de ontevredenheid alle lagen doordringt en de militairen zullen de enig verantwoordelijken voor alle misgrepen zijn."

en a.p.puyan, een perziese kameraad: "door de druk van het verscherpte, kontrarevolutionaire geweld op de verzetstrijders zullen alle andere beheerste lagen en klassen onvermijdelijk nog massiever onderdrukt worden. daardoor verscherpt de heersende klasse de tegenstellingen tussen de onderdrukte klassen en zichzelf en door het scheppen van zo'n atmosfeer, waar ze onvermijdelijk toe geraakt, wakkert ze het politieke bewustzijn van de massa's sprongsgewijs aan."

en marx: "de revolutionaire vooruitgang breekt zich baan in de verwekking van een machtige, gesloten kontrarevolutie, in de verwekking van een tegenstander, zodat door de bestrijding ervan de partij pas tot een werkelijk revolutionaire partij rijpt."

doordat de smerissen in 1972 met 150 000 man de totale

mobilisering voor de opsporing tegen de raf hadden doorgevoerd - de volksofsporing via tv, inschakeling van de bondskanselier, centralisering van de hele politiemacht bij het bundeskriminalamt - waren daarmee op dat tijdstip door een getalsmatig kleine groep van revolutionairen al alle materiële en personele krachten van deze staat ingezet; er werd materieel zichtbaar, dat het geweldsmonopolie van de staat beperkt is, zijn krachten afmatbaar, dat het imperialisme takties een mensenvretend monster, strategies een papieren tijger is. er werd materieel zichtbaar, dat het aan ons ligt als de onderdrukking blijft en eveneens aan ons als die gebroken wordt.

nu

zijn de zwijnen van plan, na alles wat ze in hun psychologische oorlogvoering tegen ons voorbereid hebben, andreas te vermoorden. wij politieke gevangenen uit de raf en andere antiimperialistische groepen zijn vanaf nu in hongerstaking. de likwidatie-opsporingen van de smerissen tegen de raf en hun psychologische oorlogvoering tegen ons stemt overeen met het feit dat de meesten van ons zich al jarenlang in isolatiehechtenis bevinden, dat betekent: vernietigingshechtenis. maar we zijn vastberaden niet op te houden met denken en met strijden - we zijn vastberaden de steen die de imperialistische staat tegen ons heeft opgetild op zijn eigen voeten te laten vallen.

de smerissen zijn van plan andreas - zoals ze het al bij de vorige hongerstaking in zomer '73 geprobeerd hebben - door wateronthouding te vermoorden. toen ging dat zo, dat men de advocaten en de openbaarheid deed geloven dat hij na een paar dagen weer te drinken zou krijgen - in werkelijkheid kreeg hij niets en dat varken van een arts in schwalmstadt zei tegen hem, toen hij na negen dagen zonder drinken al blind geworden was: "u bent over 10 uren dood of u drinkt melk." de minister van justitie van hessen kwam ook nog even in zijn cel om dat te bekijken en het bajas-artsencorps van

hessen vergaderde in die tijd in wiesbaden in het ministerie van justitie. daarover bestaat in hessen een verordening, dat hongerstakingen door vloeistofonthouding gebroken moeten worden. de aanklachten tegen het arts-varken dat de moordpoging uitgevoerd heeft zijn afgewezen, de aanklacht-procedure is stopgezet.

daarover valt nu te zeggen: als de smerissen hun bedoelingen en plannen in daden zouden omzetten, door andreas water te onthouden, zullen alle stakende gevangenen uit de raf daarop met de weigering van elke vloeistofopname antwoorden. datzelfde geldt voor elke moordpoging door wateronthouding, waar en op welke stakende gevangene die ook toegepast wordt.

utrechtse verklaring

14-12-1974

Advokaten, artsen en wetenschappers hebben op 14-12-1974 op een bijeenkomst in Utrecht besloten tot de vorming van een Internationaal Comité voor de Verdediging van Politieke Gevangenen in Europa:

Zij zien zich daartoe genoodzaakt door de ontwikkeling van nieuwe onderdrukingsmethoden in west-Europa en in het bijzonder in de Bondsrepubliek Duitsland, waar de gevangenen uit de Rote Armee Fraktion (RAF) aan een moordend detentieregime van sensorische deprivatie zijn onderworpen.

De onderdrukking van militante anti-imperialistische en anti-fascistische bewegingen bedient zich in verschillende Europese landen van nieuwe foltermethoden, die gericht zijn op de vernietiging van de persoonlijke identiteit van de politieke gevangenen en elementaire rechten van de mens buiten werking stellen.

De eerste taak van dit internationale comité zal zijn het veiligstellen van de verdediging van politieke gevangenen in west-Duitsland en west-Berlijn:

Advokaten uit Frankrijk, België, Nederland, Italië en Noord-Amerika zullen deelnemen aan de verdediging van Duitse politieke gevangenen;

Artsen uit deze landen zullen hun gezondheidstoestand onderzoeken;

Er zullen klachten worden ingediend bij de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens, overeenkomstig art. 3 van het Europees Verdrag, dat bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan marteling of aan onmenselijke of vernederende straffen of behandeling."

Voor het oprichtingscomité:

Advokaten Jean-Jacques de Félice, Parijs
Danielle Domboy, Parijs
Irene Terrel, Parijs
Evelyne Mortier, Parijs
Pieter H. Bakker Schut, Utrecht
Klaus Croissant, Stuttgart

Internationaal Comité voor de Verdediging van Politieke Gevangenen in West-Europa.

Preambule

1. De anti-imperialistische en anti-fascistische strijd ontwikkelt zich in de landen van de derde wereld en in de metropolen.
2. Tegenover deze strijd is in alle kapitalistische staten de toepassing van verschillende methoden ter beperking van burgerlijke en politieke rechten te konstateren, in het bijzonder op het gebied van justitie.
3. In vele landen worden politieke gevangenen, aan wie het gebruik van geweld bij deze strijd wordt te laste gelegd, door organen van de uitvoerende en rechterlijke macht onderworpen aan speciale hechtenisvoorwaarden, die erop gericht zijn hun identiteit te vernietigen.
4. Deze staten, die wettelijk en via internationale verdragen zijn verplicht de rechten van de mens te eerbiedigen, hebben wetenschappelijke foltermethoden ontwikkeld.
5. De nieuwe foltermethode is de sensorische deprivatie, die samen met langdurige sociale isolatie de vernietiging van mensen bewerkstelligt.
6. Langdurige isolatie en sensorische deprivatie worden sedert meerdere jaren op politieke gevangenen toegepast, in het bijzonder tegen die uit de Rote Armee Fraktion in de BRD.
7. De rechten van de verdediging zijn in de BRD zeer sterk beperkt door een speciale wet, die sinds 1 januari 1975 van kracht is.

Gezien deze feiten hebben advocaten, wetenschappers, artsen en schrijvers uit Frankrijk, België, Nederland, USA, Engeland en BRD besloten een Internationaal Comité voor de Verdediging van Politieke Gevangenen in Europa op te richten.

Parijs, januari 1975.

Sectione Italiana
c/o Avv. Giuliano Spazzali
Studio Legale
Viale Regina Margherita 26
20122 Milano
Telefone: 542817

Sektie Nederland
c/o Pieter H. Bakker Schut
Koningslaan 10
Utrecht
Telefoon: 512241

Sektion Schweiz
c/o Rechtsanwalt Rambert
8004 Zürich
Badenerstrasse 89
Telefon: 232433

Section Francaise
c/o Maitre Jean-Jacques de Felice
17, Avenue de Messine
Paris 8e
Telefon: 9242591

Sektion BRD
c/o Rechtsanwalt Croissant
Langestr. 3
7000 Stuttgart 1
Telefon 294387

Oprichtingsverklaring Medisch-Juridisch Comité Politieke Gevangenen

Wij, Nederlandse artsen en juristen, in vergadering bijeen op 19 april 1975 te Utrecht in het Jaarbeurs Congrescentrum

hebben geconstateerd dat:

- in toenemende mate door overheden en justitie in Europa restrictieve maatregelen worden toegepast op mensen en groeperingen die zich inzetten voor de strijd tegen onderdrukking en imperialisme in eigen land of elders vanuit hun politieke overtuiging, waarbij speciale wetten worden gecreëerd welke de overheid en de justitie een verregaande machtspositie verlenen t.o.v. verdachten en hun verdedigers, terwijl rechtbanken steeds minder beantwoorden aan elementaire eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid,
- politieke gevangenen, in strijd met wetten, verdragen en algemeen erkende rechtsbeginselen, worden blootgesteld aan zeer speciale behandelingen op het terrein van de vervolging, de berechting en de detinering, waarbij welbewust maatregelen worden toegepast welke het risico in zich dragen dat daardoor de identiteit en overtuiging bij mensen gebroken wordt door langdurige isolatie en sensorische deprivatie.

zijn van mening dat:

- daadwerkelijke steun is vereist aan politieke gevangenen en aan de artsen en juristen, wie het onmogelijk gemaakt wordt om behoorlijke medische en juridische bijstand te verlenen,
- stelling moet worden genomen tegen misbruik van medische macht en justitiële bevoegdheden die een schending opleveren van nationale wetgeving, internationale verdragen en algemeen erkende rechtsbeginselen.

verklaren over te gaan tot oprichting van een vereniging onder de naam:

Medisch-Juridisch Comité Politieke Gevangenen dat zich o.m. bezighoudt met:

- het verzamelen en verspreiden van informatie,
 - het reageren op en stelling nemen terzake van gebeurtenissen, situaties en beleidsvoering door overheden of justitie t.a.v. politieke gevangenen,
 - het onderzoeken en kritisch begeleiden van detentie-situaties,
 - het sturen van waarnemers naar processen,
 - het verwerven van fondsen om politieke gevangenen in het buitenland bij te staan of bijstand mogelijk te maken.
- In dat kader valt ook de financiering van internationale congressen, persconferenties, informatieverspreiding, etc.

Medisch-Juridisch Comité
voor Politieke Gevangenen
Postbus 14056
Utrecht.

Statuut van het Rechtshulpfonds voor de verdediging van politieke gevangenen.

1. Doel.

1.1. Het Rechtshulpfonds voor de verdediging van politieke gevangenen heeft tot doel het fundamentele recht op rechtsbijstand door zelfgekozen verdedigers in politieke strafzaken financieel veilig te stellen.

1.2. Het Fonds beperkt zijn taak voorlopig tot de bij de Oberlandesgerichten in Stuttgart en Düsseldorf aanhangige processen tegen de gevangenen uit de RAF en van het Kommando Holger Meins. Deze processen zijn van centrale politieke betekenis voor de konfrontatie van de staat met sociaal-revolutionaire bewegingen.

1.3. Door schriftelijke wijziging van het statuut kan het Fonds uitgebreid worden tot andere politieke processen tegen anti-imperialistische en anti-fascistische gevangenen.

2. Verdediging.

2.1. Tot de essentiële taken van de verdediging hoort de bescherming van gevangenen tegen mensenvernietigende detentievoorwaarden en het zich inzetten voor een gevangenenstatuut dat - zoals de Conventie van Genève over de behandeling van krijgsgevangenen - de politieke identiteit van de gevangenen respecteert.

2.2. De verdediging moet door middel van tegen-informatie in binnen- en buitenland het versluieren en onderdrukken van de politiek-militaire dimensie van het conflict en zijn internationale samenhang, de poging van de staat om de processen te ontpolitiseren en met gebruikmaking van de massa-media als 'gewone strafzaken' voor te

stellen, openlijk tegengaan.

3. Recht op hulp.

3.1. Uit het Fonds worden de volgende zaken gefinancierd: reiskosten door de verdediging gemaakt voor het reizen van en naar de gevangenis en/of het gerechtshuis, kosten door de verdediging gemaakt voor het verkrijgen en het verspreiden van informatie, en voor informatieve bijeenkomsten, voorzover de kosten nergens anders door gedekt worden.

3.2. Recht op financiële hulp hebben de gekozen verdedigers los van de vraag of zij in de processen optreden.

3.3. Voorschotten kunnen naar behoefte worden verstrekt.

3.4. Het recht op financiële hulp bestaat slechts dan als de financieel economische positie van de verdediger ondersteuning door het Fonds noodzakelijk maakt.

4. Beheer.

4.1. Het Fonds is in handen van een beheerder. Hij opent een rekening zowel bij een bank als bij de post waarop giften gestort kunnen worden. Beheerder is advocaat Dr. Klaus Croissant, Stuttgart.

4.2. De beheerder beslist over de uitkeringen uit het Fonds op verzoek van minstens twee gekozen verdedigers uit het proces (desnoods op verzoek van de laatste gekozen verdediger). Het verzoek moet gemotiveerd zijn en voorzien zijn van schriftelijke toestemming van minstens twee gevangenen uit het betreffende proces.

4.3. De beheerder kan zijn functie ten alle tijde ter beschikking stellen. Hij kan door de Raad van Toezicht (RvT)

ten alle tijde van zijn functie ontheven worden.
Als de beheerder zijn functie neerlegt, wordt zijn opvolger door de RvT en een meerderheid van de gevangenen uit het proces te Stuttgart gekozen.

5. De Raad van Toezicht.

5.1. De RvT bestaat uit drie personen. Leden zijn:

Peter O. Chotjewitz, schrijver
Wendeling Niedlich, boekhandelaar
Volker Schlöndorff, regisseur

5.2. De RvT beslist met meerderheid van stemmen. Hij beslist over noodzakelijke wijzigingen van het statuut. Hiervoor heeft hij de toestemming nodig van de meerderheid van de gevangenen uit beide processen.

5.3. Als een der raadsleden zijn functie neerlegt, wordt de opvolger benoemd door de overige leden en een meerderheid van de gevangenen uit het proces te Stuttgart.

6. Belemmeringen bij het verkrijgen van de vereiste goedkeuring.

Als de toestemming van de gevangenen voor de in het statuut voorziene gevallen niet of niet binnen afzienbare tijd verkregen kan worden, beslissen beheerder en RvT gezamenlijk met inachtneming van hetgeen bepaald is onder 1. Beslissingen waarvoor de RvT de toestemming van de gevangenen nodig heeft neemt zij alleen.

7. Opheffing.

7.1. Het Fonds wordt opgeheven wanneer in de processen waarvoor het is opgericht alle rechtsmiddelen inclusief eventuele revisieprocedures zijn uitgeput. Het dan bestaande positieve saldo wordt naar verhouding

met de geschonken bedragen tussen de gevers verdeeld.

7.2. Voor zover de gevers niet bekend zijn is de raad van toezicht gemachtigd het overschot naar eigen inzicht aan de verdediging van andere anti-imperialistische en anti-fascistische gevangenen ter beschikking te stellen.

Rekeningen van het Fonds:

- 1) Girokassee Stuttgart nr. 244 14 09
- 2) Postscheckamt Stuttgart nr. 6838-702, steeds onder vermelding Sonderkonto Rechtshilfe (Beheerder RA Croissant).

N.B. Indien men niet rechtstreeks wil overmaken kan men de bijdrage ook storten op gironummer 3416201 van het Medisch-Juridisch Comité Politieke Gevangenen onder vermelding van 'Rechtshilfefonds'.